

Α. Ο. Α. Ο.

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 5 Μαρτίου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 117—14

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ

[Μήνημα εκ του Γαλλικού]

Κατά πᾶν Σάββατον συνήρχοντο εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην αἴθουσαν τὴν κυανόχρυσον, ἣ ὅποια ὠμοίως πρὸς οἰκίαν τῆς Νουεμβέργης, πρὸς ἐν κομψοτέχνημα πολυτίμιον, διάφοροι φίλοι μετὰ τὴν ἐγκρίδιον διάψυξιν, τὴν ὅποιαν προσδίδοι παλαιὰ καὶ ἀγαπητὴ συνήθεια. Μεταξὺ τῶν κομψοτάτων ταπήτων, τῶν εἰκόνων, τῶν ἀργυρῶν καὶ ἐκ πορσελλάνης τῆς Σέρβης ἀγαλματίων, τῶν ἀνατολικῶν παραπεταμάτων καὶ τῶν ἐξαισιῶς ποικιλιμῶν διαφόρων ἐπίπλων, ἐπὶ τῶν ὁποίων αἱ κυρίες ἐκ φόβου μήπως τὰ βλάψουν, ἔθετον μετὰ δυσσορίας τὰς χεῖρας ἀνευ χειροκτινῶν, ἡδονακῆς εὐωδία ἰων ὀνεγύνετο, τὰ δὲ δοχεῖα ἦσαν πλήρη διαφόρων πολυτίμων ἀνθῶν καὶ γαρύφαλλων σπανιστάτων. Ἡ συνδιάλεξις ἦτο ζωηροτάτη· αἱ κυρίες ἐμειδιῶν κινούσασαι, ὡς παραδόξους πτέρυγας πτηνῶν τὰ ἐπιτίθαι· οἱ κύριοι ἐκοιμῶντο εἰς κράσεις τρυφερότητας, εἰς τρόπους καὶ κινήσεις, καὶ τὰτ εὐπορεῖας.

Τὰ λεπτότατα εἰς πνεῦμα καὶ ἀσπειρότητα κώμικα διεσταυρούτο πανταχόθεν, ἐν κυκλικῶν μουσικῶν ἐκφράσεως καὶ φωνῆς, συγγεόμενα μετὰ τὸν ἑλαφρότατον ἦρδον τῶν μεταξωτῶν ἐσθίτων. Τὸ πᾶν ἀπέπνευε μέλιθν καὶ ἀρωμα ἢ ἡδονακῆς γλυκῆ καὶ εὐωδίας ἀρωμακῆς, ἣ ἦεν τῶν πολυτελῶν ἀντικειμένων, καὶ ἐκπύλου λεπτότητος καὶ δροσερότητος ἡμίγυμνα στήθην, καὶ εἰς τοὺς τοίχους οἱ πολυτελεῖς κροσσῶνται καθόρθου, πολλαπλασιαζόμενοι ἐπ' ἀπειρον τὰ ρῶτα καὶ ἀντανακλῶντες τὰ περίεξ ἀντικείμενα, ὡς ἄλλοι ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀγνώστου.

— Ἦνεν μία φωλιά τοῦ ἡλίου, αὐτὴ ἡ αἴθουσα — εἶπε μετὰ ἐκφραστικῆς εὐγενείας μου φίλος ὡς ἄλλοι ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀγνώστου.

— Ἦνεν μία φωλιά τοῦ ἡλίου, αὐτὴ ἡ αἴθουσα — εἶπε μετὰ ἐκφραστικῆς εὐγενείας μου φίλος ὡς ἄλλοι ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀγνώστου.

— Ἦνεν μία φωλιά τοῦ ἡλίου, αὐτὴ ἡ αἴθουσα — εἶπε μετὰ ἐκφραστικῆς εὐγενείας μου φίλος ὡς ἄλλοι ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀγνώστου.

— Τί βροῦμα βαρεῖά ἀπὸ ἡλιοτόπιον — παρετήρησεν ἡ μικρὰ ξανθὴ, παρατηρούσα δὲ τὴν Ματθίλδην ἐμειδιῶσα ὑποβόως.

— Κύτταξέ ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος τὴν κατατρώγει μετὰ βλέμματα· κάνει τὸν αἰσθηματιανόν.

Ἡ κυρία Ράττη ἤρρισε τὴν γέλην, καλύψασα τὴν ὄψιν τῆς μετὰ ταχυοῦ τῆς χεῖρας καὶ σπαρῆσαν πρὸς τὰ ἄνω τὴν κεφαλὴν, ἐπιδεικνύουσα οὕτω τὸν ὠραϊότατον λιμὸν τῆς. Ὁ Ἄλβανυ μετὰ πολλὴν πλῆξιν ὑπεκρίνετο ὅτι ἀκροῖται τὴν μακρὰν καὶ ἀπελευθερῶσαν οὐκίαν τοῦ κ. Ράττη, ἀργαίου ὑπαλλήλου, φαλακροῦ, μετὰ σφοδρῆς καὶ

ρωδῶν ἐκείνων δακτύλων, ὑπὸ τὸ διάπυρον καὶ σταθερὸν βλέμμα τοῦ ἱατροῦ ἠσθάνετο γλυκῆν εὐεργετικὴν ἠσπείαν καθ' ὅλον τὸν ὄργανισμὸν τῆς, ἣ ὅποια καθήσυχαιε τὰ πάντοτε ἐν διεγέρσει εὐοικτιόμενα εὐδέξαστα νεῦρα τῆς. Χαρωπὴ σκεδὸν μεταβληθεῖσα ἐντελῶς, ἔπροξεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἐγράφε τὰ ἐξ ἐλεφαντόδοντος πλείκτρα τοῦ ὄλοιο ἤκουον μετὰ βαθείας προσοχῆς.

Ἐπαίξε μίαν συμφωνίαν τοῦ Μπετόβεν. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν γεμάτα δάκρυα, τὰ ὅποια ἔβρεχον τὸ πρόσωπόν τῆς ὡς λουτρὸν δρόσου καὶ

ἦτο ὁ Ροβέρτος ἠσθάνθη τὸ αἵμά τοῦ συρρέον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ μὲν συγχερατῶν ἐαυτὸν ἐπρόσθεσε μετὰ σταθερὰν φωνήν:

— Δὲν πειράζει· ἐπὶ τὴν φιλοφρόνησιν ἐκείνην γιὰτὶ ἤθελε· νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλήν· μὴ παίξετε πλέον, δεσποίνις αὐτὴν τὴν μουσικὴν· σὰς κάνει κακόν, σὰς ἐξάπτει, τὰ νεῦρα τὰ ὅποια εἶναι ἤδη πολὺ ἀδύνατα. Θὰ ἐπροτιμούσα νὰ μελετᾶτε τὴν ἰταλικὴν μουσικὴν, ἣ ὅποια εἶναι ἡ γῶ τῆς ψυχῆς μας, ἀντανάκλασις τοῦ γαλλοῦ οὐρανοῦ, τῆς αἰωνίας ἀνοίξεώς μας, τῶν χαρωπῶν μας καὶ γαληνιαίων θαλασσῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Οἱ ἀρραβῶνες

[Ἐικὼν Γκίζην]

ματοφυλίας, ὅστις ἐκαυτοῦ ἠσθάνετο ἐκ τῆς συγγῆς βαθείας ἀναπνοῆς, τὰ χεῖρα τῆς συνεστρίχοντο ἐν παρορμητικῶν πρῶτον ὁδῶν, συγκλονίζόμενα ἀπὸ τὸν σπασμὸν τοῦ ψυχικοῦ πόθου· κύμα ἤγων παραγομένων ἐξ ἀγωνιώδους κραυγῆς, στεναγμῶν λυγρῶν, ἡγήτων γελῶτων ἀναμῆς ἐλάνετο εἰς τὸ σιωπηλὸν σκόφος. Ἐφαίνετο ὅτι μετὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πολυτελῆ καὶ ποικίλα κομψοτεχνήματα καὶ παραπετάσματα ἐξήρχετο παλλομένη μουσικὴ μελωδία μειδιαμάτων καὶ κλαυθμῶν, φωτὸς καὶ σκιᾶς βαθείας.

Ἡ Ματθίλδην σκηωθεῖσα εἶχε τὰ μάτια βρογμένα ἀπὸ δάκρυα. Ἐπλησίασεν εἰς τὸν ἱατρὸν, τὸν παρατήρησε ψιθυρίζουσα:

— Τί λέτε, γιὰτὸ;

Ὁ Ριβέρος ἦτο συγκινημένος· ἐσκεπτετο τὴν ταραχὴν, τὴν ὅποιαν ἠσθάνθη θίγων τὸν στήθον τῆς καὶ ἐδοκίμασεν ἑλαφρὸν συναίσθημα ζηλοσυνίας. Ἄν ὄχι τὸ ἀσθενὸς σῶμά τῆς, ἀλλ' ἡ ψυχὴ τοῦλάχιστον τῆς δυστυχοῦς ἀσθενοῦς ἦτο ἰδική του, ἔπροξεν νὰ εἶνε ἰδική του, καὶ διὰ τοῦτο ἤθελε τὴν ἀποδόσῃ εἰς τὴν νεότητά. Ἀνεζήτησεν εἰς μίαν χαμῆαν φράσιν λεπτὴν καὶ εἶπεν ἀκουσίως:

— Ἄν ἐπίστευα εἰς τὴν μετεμψύχωσιν, θὰ ἤμουν βέβαιος ὅτι ὁ Μπετόβεν...

Ἄλλὰ δὲν ἀπεστελεῖσθε τὴν πολὺ κοινὴν φιλοφρόνησιν, διότι ἡ Ματθίλδην μετὰ ἀνοχότατον μειδιάματι διακρίπτουσα τοῦ λέγει:

— Ἄν ὄχι αὐτὸ, ἀγαπητὴ γιὰτὸ, εἶσθε πολὺ ὀλίγον τυχερὸς. Πῶς εἶνε ἕνας παράτυπος ὅπως τὸ φύλλον τοῦ κισσοῦ, τὸ ὅποιον ἀγωνιᾷ εἰς τὸ στήθός σας. Κλέπτει τὰς φράσεις τοῦ κ. Ἄλβανυ. Ἐκεῖνος ἐχαμογέλασε καὶ ἔκλειτε μετὰ εὐγενέστατον κίνημα τὸ μανθῶνόν του εἰς τὴν οὐκίαν ἔσεν.

ματοφυλίας, ὅστις ἐκαυτοῦ ἠσθάνετο ἐκ τῆς συγγῆς βαθείας ἀναπνοῆς, τὰ χεῖρα τῆς συνεστρίχοντο ἐν παρορμητικῶν πρῶτον ὁδῶν, συγκλονίζόμενα ἀπὸ τὸν σπασμὸν τοῦ ψυχικοῦ πόθου· κύμα ἤγων παραγομένων ἐξ ἀγωνιώδους κραυγῆς, στεναγμῶν λυγρῶν, ἡγήτων γελῶτων ἀναμῆς ἐλάνετο εἰς τὸ σιωπηλὸν σκόφος. Ἐφαίνετο ὅτι μετὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πολυτελῆ καὶ ποικίλα κομψοτεχνήματα καὶ παραπετάσματα ἐξήρχετο παλλομένη μουσικὴ μελωδία μειδιαμάτων καὶ κλαυθμῶν, φωτὸς καὶ σκιᾶς βαθείας.

Ἡ Ματθίλδην σκηωθεῖσα εἶχε τὰ μάτια βρογμένα ἀπὸ δάκρυα. Ἐπλησίασεν εἰς τὸν ἱατρὸν, τὸν παρατήρησε ψιθυρίζουσα:

— Τί λέτε, γιὰτὸ;

Ὁ Ριβέρος ἦτο συγκινημένος· ἐσκεπτετο τὴν ταραχὴν, τὴν ὅποιαν ἠσθάνθη θίγων τὸν στήθον τῆς καὶ ἐδοκίμασεν ἑλαφρὸν συναίσθημα ζηλοσυνίας. Ἄν ὄχι τὸ ἀσθενὸς σῶμά τῆς, ἀλλ' ἡ ψυχὴ τοῦλάχιστον τῆς δυστυχοῦς ἀσθενοῦς ἦτο ἰδική του, ἔπροξεν νὰ εἶνε ἰδική του, καὶ διὰ τοῦτο ἤθελε τὴν ἀποδόσῃ εἰς τὴν νεότητά. Ἀνεζήτησεν εἰς μίαν χαμῆαν φράσιν λεπτὴν καὶ εἶπεν ἀκουσίως:

— Ἄν ἐπίστευα εἰς τὴν μετεμψύχωσιν, θὰ ἤμουν βέβαιος ὅτι ὁ Μπετόβεν...

Ἄλλὰ δὲν ἀπεστελεῖσθε τὴν πολὺ κοινὴν φιλοφρόνησιν, διότι ἡ Ματθίλδην μετὰ ἀνοχότατον μειδιάματι διακρίπτουσα τοῦ λέγει:

— Ἄν ὄχι αὐτὸ, ἀγαπητὴ γιὰτὸ, εἶσθε πολὺ ὀλίγον τυχερὸς. Πῶς εἶνε ἕνας παράτυπος ὅπως τὸ φύλλον τοῦ κισσοῦ, τὸ ὅποιον ἀγωνιᾷ εἰς τὸ στήθός σας. Κλέπτει τὰς φράσεις τοῦ κ. Ἄλβανυ. Ἐκεῖνος ἐχαμογέλασε καὶ ἔκλειτε μετὰ εὐγενέστατον κίνημα τὸ μανθῶνόν του εἰς τὴν οὐκίαν ἔσεν.

μας ἀπὸ τὴν φοβερὰν νευρασθένειαν. Παραπονεσθε, κύριοι, διότι τὰ φάρμακα εἶναι ἀνίσχυρα νὰ θεραπεύουν αὐτὴν τὴν νόσον, ἣ ὅποια ἀποτελεῖ τὸ βασιανιστήριον τῶν κλισίων, ἀλλὰ σεις οἱ ἴδιοι πταίετε.

Ἡ ζωὴ μας εἶναι πλήρης κινδύνων ἀγόντων, εἰς τὴν νευρασθένειαν. Ἡ πολυτέλεια, οἱ ἀνθυγιεινοὶ ὄροι τοῦ βίου, ἡ ἔλλειψις ἡλίου καὶ ἀέρος, αἱ ποικίλαι ἀνησυχίαι τῆς ζωῆς, ἐξασθενοῦν τὰ νεῦρα, ἐμβάλλουν εἰς τὸν ὄργανισμὸν μας τὸ μικρόβιον τῆς ἀνικανοποίητου ἐπιθυμίας, τῆς πλεονεξίας, τῆς ὀξείας ὑπερδιεγέρσεως, ἣτις καταλήγει εἰς τὴν νευρασθένειαν—ἀσθένειαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος συγγρόνου. Σεις δημιουργεῖτε τὸ κακὸν μετὰ τὴν υποβολήν, τὴν ἀδράνειαν ἣ ὅποια καθιστᾷ τὴν ζωὴν πληκτικὴν καὶ δυσφόρητον. Καὶ ὁ πόθος, ἡ δίψα τῆς ἐπιδείξεως, τῆς ἀνόδου εἰς ὑπερτάτην ἀσθένειαν, τῆς ὁλόντων ἐπὶ τὰ πρόσω προσέλασεως, τῆς ματαίας ἐπιδείξεως κατασυντοίβει τὰ νεῦρα.

Ἄς εἰπωμεν ὅμως τὴν ἀλήθειαν· ζῶμεν διὰ τὸ εἶποτε, ἢ μᾶλλον δι' ἐν ὄνειρον, μίαν φρεναπάτην. Ὑποκρινόμεθα ὅτι ζῶμεν ἐνὸς φωτοζωοῦμεν. Ἡ συνήθεια τῆς ὑποκριτικῆς καὶ τῆς προσποιήσεως, τὴν ὅποιαν τὸσον ἐπιπόνητος διδασκόμεθα—διὰ νὰ φανώμεθα ἐκεῖνο ποῦ δὲν εἴμεθα—αὐτὸς ὁ γιγὼν τοῦ Νέστου, μᾶς καθιστᾷ εὐαισθητοῦς εἰς πᾶσαν ἐπίδοσιν, εἰς πᾶν πείσιμον. Ἡ ζωὴ μας εἶναι μία φούσκα, ἣ ὅποια διαλύεται εἰς ἀτμούς, εἶνε σύννεφο τὸ ὅποιον ἐκπέμπει κεραινοὺς καὶ βροχὴν. Εἶνε τὸ προσωπεῖον τῆς εἰλικρινείας· ἐπιτρέψατε νὰ σὰς τὸ εἰπῶ, ὅλη ἡ ζωὴ μας εἶναι νευρασθένεια. Ἡ ἐργασία καὶ ὁ ἔσως εἶναι ἡ μόνη πραγματικὸς μεταξὺ ὄλων τῶν ὄνειρων καὶ τῶν παρακρούσεων τῆς ζωῆς. Ἰδοὺ τὸ φάρμακον εἰς τὸ ὅποιον πρέπει νὰ προσφεύγωμεν διὰ νὰ κατανικήσωμεν τὴν πλῆξιν καὶ τὴν ἐξάντλησιν, ἣ ὅποια μᾶς πιέζει· ἐργασία καὶ ἔσως,

αυτά τὰ δύο μόνον θὰ μᾶς κάμουν νὰ ἀποκτήσω-
μεν τὴν ζωτικότητα, ἢ ὅπο αὐτὸς λείπει, θὰ μᾶς
θεραπεύσῃ ἀπὸ τὴν νευρασθένειαν.

— Ἄμην! — εἶπε μετῴν ὁ Ἀλβάν. — Ἐκάμας
πολύ ὥραϊον λόγον.

— Κατάλαβάνω τώρα — εἶπεν ἡ νεαρὰ νευρα-
σθενική — διατί ὁ ἱατρός θέλει νὰ περισβλήθῃ τὴν
στολήν τοῦ στυροφόρου.

Γελῶν ὅλοι: τὰ λόγια τοῦ νεοροῦ ἱατροῦ ἔκα-
μαν κατὰ βάθος ζωηρὰ ἐντύπωσιν.

Ὁ Ριβέρης ἀπεχώρησεν εἰς παράθυρον καὶ ἔ-
θις ὅπισθεν τῶν παραπεταμάτων ἐσκέπτετο,
θυμῶν καὶ αὐτός, διότι ἔκαμος τὸ μελαγχολικόν
αὐτοῦ κήρυγμα: εὐχαιροῦμαι ὅμως εἰς τὸ βάθος
διότι εἶπε μερικὰς ἀληθείας.

Ἦνοιζε τὸ παράθυρον, ἄνιψεν ἀκουσίως ἕνα
σιγῆρο καὶ ἐνῶ ὁ Ἀλβάνυ κἀκεῖ τοῦ εἶπε καὶ πάλ-
ιν διὰ τὴν περὶ τὴν παραρηχόμενον, τὸν ἐπλη-
σίασεν ἡ μαρκαρὰ καὶ μετὰ τὴν κυρίαν τοῦ πρέ-
σβεως καὶ τὴν Ματθίλδην, ἧτις πλησιάζουσα τὸν
ἱατρὸν εἶπεν:

— Εἶπατε ὅτι γὰρ νὰ θεραπευθῶ ἀπὸ τὴν ἀσθέ-
νειάν μου πρέπει νὰ ἀγαπήσω καὶ νὰ ἐργάζωμαι.
Δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτό; Ἐγὼ ἀγαπῶ καὶ ἐν τού-
τοις δὲν γιαιτρῶμαι.

— Ὑποκρίνεσθε ἀγάπην.

— Πιθανόν: ἀλλὰ πιστεύω ὄχι.

— Εἶστε βεβαία;

— Βεβαία, ὅπως εἶς βλέπω καὶ με βλέπετε.
ὅπως εἶς πᾶνω τὰ μαλλιά καὶ εἶς σφίγγω εἰς τὰ
χέρια μου τὴν κεφαλὴν.

Καὶ ταῦτα λέγουσα τὸν ἐφίλησε καθ' ἣν στιγ-
μὴν ἡ μαρκαρὰ μὴτερ τῆς μετὰ τὴν κυρίαν τοῦ
πρέσβεως εἶχον ἀπομακρυνθῆ.

Ὁ Ριβέρης ἐμείνεν ἐμβρόντητος, τρέμων, χωρὶς
νὰ εἰπῆ λέξιν, χωρὶς νὰ κινηθῆ.

Ἡ Ματθίλδη τετρακλιμένη, τοῦ ἐξεσπρόνδοντε
κατὰ πρόσωπον τὴν ὕδριν:

— Χωριστή, χωριστή!

Καὶ ἔλαβη μεταξὺ τῶν ἀνατολικῶν παραπε-
ταμάτων.

Μετὰ ἕνα μῆνα, ὁ Ριβέρης ἐλάμβανεν ἐπιστο-
λὴν εὐδοιάζουσαν. Ἀναγνώριτας τὸν χαρακτῆρα
τῆς μικρᾶς μαρκαρᾶς τὴν ἦποιον ἀπὸ ἐκείνης
τῆς ἔσπερας δὲν εἶχον ἰδῆ πλέον, τὴν ἀνοιξε μετὰ
ἀισθητὰ ζωηρᾶς περιεργείας καὶ ἀνέγνωσεν.

« Ἀγαπητὲ Ριβέρη, ἐλάτε διότι ἐθεραπεύθηκα
καὶ ἐθεραπεύθη διότι εἶς ἀγαπῶ, καὶ εἶς ἀγαπῶ
διότι ἐθεραπεύθηκα. Ἐργασία καὶ ἔρωσ.

Ματθίλδην
Ὁ ἱατρός ἀναλαμβάνον τὴν ψυχραμίαν του
καὶ τὸν ὀγκύκτον σκεπτικισμὸν του, παύων μετὰ
τὸ ροδάλιν καὶ εὐδοιάζον φύλλον τοῦ γάρτου, ἐ-
λθούσης:

— Αὐτὴ ἐθεραπεύθη, ἀλλὰ ἐγὼ ἐλύθηκα.

Luigi Castiglione.

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

Ἄς εἴ ἀκούσουν οἱ ἄνθρωποι

Τὸ αἰώνιον ζήτημα: Ὑπάρχουν ἐκεῖ ἐ-
πάνω εἰς τὸν πλανήτην Ἄρην ἄνθρωποι;
ὑπάρχει ζωὴ;

Ἀκόμα δὲν ἐδόθη ὀριστικὴ καὶ βεβαία ἀ-
πάντησις εἰς τὸ ζήτημα αὐτό, τὸ ὅποιον ἀπὸ
πολλῶν ἐτῶν ἀπαρῶλετ' ἐκείνην σοφίαν τοῦ ἀν-
θρώπου. Αἱ πρόοδοι ὅμως τῶν ἐπιστημό-
νων μᾶς ἐβεβαίωσαν περὶ ἐνὸς πράγμα-
τος ἐν τούτοις, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῆς Γῆς δὲν
εἶναι ἡ κορωνὴ καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς δημιουρ-
γίας. Ἔναι κορυφὴ καὶ νὰ τὸ λέγῃ τις καὶ
εἶναι ἰδέα ἄλλαν ἐποχῶν, πεπαιωμένων.
Ἡμπορεῖ νὰ εἶναι, καὶ εἶναι μάλιστα λέγο-
μεν θεικῶς, ἡ κορωνὴ τῶν ἐπὶ γῆς διη-
μουρημάτων, ὄχι ὁμως ὅλων τῶν διη-
μουρημάτων. Πῶς ἄλλως; ποῖαν ἀξίωσιν
ἠμπορεῖ νὰ ἔχη ὁ ἄνθρωπος ὅτι εἶναι τὸ τε-
λειώτατον τῶν δημιουρημάτων, ἀφοῦ ἡ Γῆ
εἶναι τὸ ἐλάχιστον πολλοστημόριον αὐτῶν;
ἡ Γῆ, ἧτις εἶναι μίση στυγμὴ στυγμῆς,
ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἀπειρα δημιουρήματα
τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἔρυνα ἡ ἐπιστημονική, ἡ
πρόοδος αὐτῶν τῶν ἐπιστημῶν μᾶς βεβαίω-
νει ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλαχοῦ ἄλλοι κόσμοι,
ἴσως πολὺ τελειότεροι τοῦ ἰδικοῦ μας.

Καὶ καλλίτεροί μας

Κατοικεῖται ὁ Ἄρης; Εἰς τὴν ἐρώτησιν
ἀποχολέται νεωστὶ ὁ μέγας ἀστρονόμος εἰς
τὸ σπουδαῖον σύγγραμμά του ὁ Βίλλυ Πέ-
τεροσάν-Κίνβεργ τῆς Γερμανίας, ἐπιγραφό-
μενον «Πῶς ἐδημιουργήθη ὁ κόσμος καὶ ὁ
ἄνθρωπος; Πῶς ἐδημιουργήθη ὁ κόσμος
καὶ ὁ ἄνθρωπος;» Πιστεύει ὁ Πέτεροσαν
εἰς ἀνθρώπους τοῦ Ἄρεως: ἀλλὰ οἱ ἄνθρω-
ποι τοῦ πλανήτου αὐτοῦ δὲν δύνανται νὰ
εἶναι ὅπως ἡμεῖς, οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς. Τὰ
ζῶντα ἐκεῖ ἐπάνω ὄντα δὲν εἶναι δυνατόν
νὰ εἶναι πλάσμενοι ὅπως ἡμεῖς, διότι τὰ
ἰδικὰ μας σῶματα δύνανται νὰ εἶναι ἀνά-
λογα πρὸς τὰς σχέσεις τῆς Γῆς: ἀλλὰ ἐπὶ
τοῦ Ἄρεως ἔπικρατοῦν ἄλλαι σχέσεις, τὰς
ὁποίας μόλις ἡμεῖς γνωρίζομεν, καὶ αἱ ὁ-
ποῖα ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς περαιτέρω ἀναπτύ-
ξεως τῆς δημιουργίας. Ἐνόσω δὲν γνωρί-
ζομεν λοιπὸν ἀκριβῶς τὰς σχέσεις τῆς ἐκεῖ

ζωῆς, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κάμωμεν ἀκριβῆ
παράστασιν τῶν ἐκεῖ ζῶντων, τῶν ἐκεῖ ἀν-
θρώπων, ἢς τοὺς εἴπωμεν Μόνον ἐν
δυνάμει σχεδὸν νὰ βεβαίωσωμεν: οἱ ἄν-
θρωποι τοῦ Ἄρεως εἶναι πεπρωτισμένοι
μετὰ περισσότεραν φρόνησιν παρὰ τῶν ἰδικῶν
μας: ἴστανται εἰς ὑψηλότεραν βαθμίδα ἀνα-
πτύξεως, διότι ἡ τοῦ Ἄρεως ἀνθρωπότης
εἶναι παλαιότερα τῆς ἰδικῆς μας. Ὁ Ἄρης
εἶναι πολὺ μακρότερος τῆς Γῆς, καὶ διὰ τοῦτο
ταχύτερον ἐκφυλάθη τῆς Γῆς, διότι κείναι
πολὺ μακρότερον ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ
ὁ κύκλος του μεγαλύτερος. Λιὰ τοῦτο πολλὰ
ἐκατομμύρια ἐτῶν ὑπῆρξαν ἐν τῇ ἀναπτύ-
ξει, καὶ συνεπῶς θὰ ἔχη πολὺ τελειότερον
ἀνεπτυγμένα ζῶντα ὄντα. Ὅτι τοῦτο εἶναι
δυνατόν, ἀποδεικνύει τὸ γεγονός ὅτι τὰ 999
χιλιοστὰ τῆς ἀνθρωπότητος, θεωροῦσι τοῦτο
ἀδύνατον. Ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος, ὅστις καυ-
χᾶται ὅτι εἶναι ἡ κορωνὴ τῆς δημιουργίας,
ἀποδεικνύει διὰ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, ὅτι
δὲν ἐφίθασεν εἰς τὸ ὕψιστον τῆς ἀναπτύξεως
σημεῖον, καὶ ἔχει ἀνάγκην περαιτέρω ἀνα-
πτύξεως.

Εὐτυχεσμένοι τόπος

Κανεῖς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀντιρροῦση λογι-
κῶς τὴν ἰδέαν ὅτι εἰς τὸν Ἄρην ζῶσιν ἡ ἔ-
ζησαν ἤδη λογικώτερα ὄντα ἢ ἡμεῖς. Ἐπὶ
τοῦ Ἄρεως ὑπάρχουσι ζωῆς συνθήκαι εὐ-
νοϊκώτεροι ἢ ἐπὶ τῆς Γῆς. Ὁ σφρανὸς τοῦ
Ἄρεως εἶναι σχεδὸν διαρκῶς ἀνέμελος καὶ
φωτεινός: οὔτε ἀτμοσφαιρικαὶ μεταβολαὶ
ἰσχυραὶ δυνατόν ἐκεῖ νὰ συμβαίνωσι, οὔτε
συνεπῶς καταγίδες, οὔτε καταρρακταὶ βρο-
χῶν, οὔτε τσιτσῆται ἀνωμαλίαι καταστρέ-
φουσαι τοὺς καρπούς. Αἱ βροχαὶ τοῦ Ἄ-
ρεως συνίστανται εἰς μικρὰς, ἐλαφρὰς καὶ
ποτιστικὰς ρανίδας, αἶνευς ἡνῶς κατέ-
ρχονται καὶ ἰσχυροῦσι βαθμυδὸν εἰς τὸ ἔδα-
φος καὶ ποτίζουσι καὶ ὕγραίνουσι αὐτό.

Ὁσφρανὸς αἰθρίας γελᾷ πάντοτε εἰς τοὺς
ἐκεῖ ζῶντας καὶ αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτίνες εἶνε
διὰ τοῦτο εὐεργετικώτεροι εἰς τὸ πρόσωπον
τοῦ πλανήτου ἐκείνου. Ὁ ἥλιος ἀποπέλλει
ἐκεῖ τὸ ἥμισυ βεβαίως τῶν ἀκτίνων του καὶ
τὸ ἥμισυ τῆς θερμότητος, τὴν ὅποιαν ἀπο-
πέλλει εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ, ὡς ἐροῦνθη, εἰς
τὸν Ἄρην δὲν ὑπάρχουν πολλὰ νέφη, τὰ ὁ-
ποῖα νὰ ἐμποδίζωσι τὰς ἀκτίνας καὶ νὰ ἐ-
λαττωῦναι τὴν θερμότητα. Καὶ πόσον θαν-
μάσι θὰ εἶνε αἱ νύκτες ἐκεῖ μετὰ τὸ θέαμα
τῶν ἀπείρων ἀπείρων ἀστέρων, τῶν πλανη-
τῶν καὶ ἀπλανῶν, οἱ ὁποῖοι φωτίζουσι ἐκεῖ
τὰς νύκτας, ἰδίως ὁ ὠραῖος πλανήτης τῆς
Γῆς, μέγας καὶ λαμπρὸς ἐκεῖθεν φαινόμενος!
Πηλοσιότῃ τοῦ Ἄρεως εἶνε τὴν νύκτι ἡ
σελήνη Φοῖβος, ἧτις τρέχει ταχύτατα, ἐν
χιλιόετονον κάθε δευτερολέπτον. Εἰς τὸν
Παράδεισον ἐκείνον ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι τοῦ
Ἄρεως.

Ἐλαφρὸς κόσμος

Θὰ ἦτο περίφημον νὰ βεβαιωθῶμεν περὶ
τῶν ἐρωτήσεων τὰς ὁποίας ποιητικοὶ ἀστρο-
νόμοι προβάλλουσι π. χ. ἂν ἠμπορεῖ τις ἐ-
κεῖ νὰ πηδήσῃ ἀπὸ ὕψους 9 μέτρων χωρὶς
νὰ πάθῃ τίποτε: ἂν τὰ δένδρα εἶναι τοῖς ὑ-
ψηλότερα τῶν ἰδικῶν μας, διότι ἐκεῖ δὲν ἐ-
πικρατοῦν θύελλα, καὶ διότι ἡ βαρὺτης ἐκεῖ
εἶναι 27 φορὰς μικρότερα ἢ ἐπὶ τῆς γῆς: ἂν
ἡ ἐλαχίστη αὐτῆ βαρὺτης ἔχει ἐπιρροὴν καὶ
ἐπὶ τῆς ζωῆς, ὡστε τὰ ζῶα ἐκεῖ, οἱ ἄνθρω-
ποι εἶναι τοῖς ὑψηλότεροι ἢ ἡμεῖς, ἂν δι'
αὐτὴν τὰ ἰσοβαρῆ μετὰ τὰ ἐπὶ τῆς Γῆς ἀνι-
κείμενα εἶναι ἐκεῖ τοῖς μεγαλύτερα. Ἀλλὰ
δὲν ἠξέσφραμεν τί θὰ ἀνακαλυφθῆ εἰς τὸ
μέλλον. Τίς θὰ ἔλεγεν εἰς τοὺς ἐπιστήμονας
καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ εἰ ἑκείνου, ὅτι θὰ
ἦροχο ἐποχὴ καθ' ἣν θὰ βλέπωσι τὰ θαύ-
ματα, τὰ δαιμόνια τὰ τρέχοντα, τὰς ἀμάζας
χωρὶς ἕλπους, ἦτοι τὰ αὐτοκίνητα: ἂν ἀνε-
στῆνοντο τώρα καὶ τὰ ἔβλεπον δὲν θὰ ἐπί-
στενον ὅτι εἶναι μαγεῖα καὶ δαίμονες; καὶ
τόσα καὶ τόσα ἄλλα; τὰ ἠλεκτροκίνητα βα-
γῆνια, τὸ φωνῶγραρον, τὸ τηλεφῶνον, τὸν
τηλέγραφον, τὸν ἀνευ σώματος.

Ἐν τούτοις ὁμως...

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐφαρμόσωμεν τοὺς νόμους
τῆς προόδου καὶ εἰς τὰ ἀπορῶντα τὸν Ἄ-
ρην, δὲν θὰ παρελθόντων πολλὰ ἑκατοντάδες
χιλιῶν ἐτῶν καὶ ἡ τοῦ σελήνης, ὁ Ἄρης
Φοῖβος, θὰ πᾶσῃ ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, ἧτις πῶ-
σις θὰ φέρῃ τὸ τέλος τῆς ἐκεῖ ζωῆς. Καὶ
ἔπειτα θ' ἄρχισῃ ἐκεῖ νέα ζωὴ, νέα ἀνάπτυ-
ξις, ἐνῶ ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν φθάσῃ εἰς τὸ ὑ-
ψιστον σημεῖον τῆς ἀναπτύξεώς μας, μέχρως

οὔ καὶ ἡ ἰδικὴ μας σελήνη πᾶσῃ ἐπὶ τῆς Γῆς
καὶ καταστραφῶμεν καὶ ἀναγεννηθῶμεν εἰς
νέαν ζωὴν.

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ὁ γεωμῶνς ἀστρο-
νόμος καὶ σοφὸς λέγει περὶ τοῦ γάρτου τοῦ
Ἄρεως, τὸν ὅποιον διέγραψεν ὁ ἔτερος σο-
φὸς ἀστρονόμος Σια αρόλης. «Αἱ διώρυγες,
αἱ ἐπ' αὐτοῦ σημεῖοῦμαι ὡς ὑπάρχουσαι
ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, εἶναι τόσον κανονικαί, ὡστε
μόλις πιστεύει τις ὅτι πιστῶς ἀντεγράφησαν.
Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἀστρονόμοι ἐγραψαν αὐτὰς
πιστῶς καὶ κανονικῶτατα. Καὶ αὐταὶ δει-
κνύουσι ὅτι καὶ ἐκεῖ ὑπάρχει ἀνάπτυξις καὶ
πρόοδος καὶ ζωὴ. Αἱ διώρυγες ἀπὸ καιροῦ
εἰς καιρὸν φαίνονται διπλαῖ, ἐπίστε δὲ ἀλ-
λάσσοι θεοὶ ἢ ἐξαφανίζονται ἐντελῶς. Ὁ-
δδεμία ἀμφιβολία ὅτι αὐταὶ εἶναι ἔργα ἀν-
θρώπινης διανοίας τοῦ Ἄρεως: εἶναι δὲ αὐ-
ταὶ ἀναγκαῖαι ἐκεῖ, διότι ἡ ἔξηρὰ ἡπειρος, ἡ
γῆ, οὕτως εἶπεν, ἐπὶ τοῦ πλανήτου ἐκείνου
ἀποτελεῖ ζῶντην περὶ αὐτὸν, διακοπτομένην
ὑπὸ στενοῦν ὀδῶν».

Καὶ ἀφοῦ ὁ ἀστρονόμος Πέτεροσαν κάμη
καὶ ἄλλας τινὰς φυσικὰς ἐρεῦνας ἐπὶ τῶν
νήσων τῶν παρατηρουμένων ἐπὶ τοῦ ἐπι-
πέδου τοῦ Ἄρεως, ἐπὶ τῶν ὕδατων αὐτοῦ,
τῶν διωρυγῶν, τῶν χιόνων κλπ. συμπεραίνει
λέγων, ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχουν ἔργα χειρῶν ζῶν-
των ὄντων σκοπίμως παραχθέντα καὶ ὄχι τυ-
χαίως.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας εἶναι ἕνας
πολὺ καλὸς ζωγράφος: πλείστα ἔργα του
ἐβραβεύθησαν εἰς Ἐκθῆσεις.

Ὁ Κάιζερ, ὁ ὁποῖος ἐσχάτως ἐπρόσθε-
σεν εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιόν του καὶ μίαν στο-
λὴν Ἰσπανοῦ στρατηγοῦ, ἔχει τὸ μεγαλιέτε-
ρον ἱματιοφυλάκιον ἐξ ὅλων τῶν Μοναρχῶν.
Ἔχει δὲ εἰδικὸν καταληλότατον ὑπάλ-
ληλον διὰ τὴν φύλαξιν τῶν ἀναριθμητῶν
στολῶν του.

Ὁ Τσάρος λαμβάνει καθ' ἐκάστην τα-
χυδρομικῶς ἐκ μέρους τῶν ὑψηλῶν του
ὄχι ὀλιγοτέρως τῶν 100 ἀναφορῶν: εἰ πλεί-
στη τοῦτων προτοῦ περιέχονται εἰς χεῖρας
του ἐξετάζονται λεπτομερῶς ὑπὸ εἰδικῶν
γραμματέων.

Ὁ Βασιλεὺς Ἐδουάρδος πολὺ ἐνδιαφέ-
ρον δεικνύει διὰ τοὺς ἀγῶνας τῶν ταχυδρομι-
κῶν περιστερῶν, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἴδου-
σεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Εἶς ἕνα ἐκ τῶν ἀγῶ-
νων τούτων μία περιστερὰ τοῦ βασιλεῶς,
ἐκ τοῦ περιστερεῶνος τῶν ἀνακτόρων τοῦ
Σάνδριγκαχ, ἐκέρδισε τὸ πρῶτον βραβεῖον
ταχύτητος καὶ ἀντοχῆς.

Ἡ Βασίλισσα τῆς Νορβηγίας Μιδὸν ἔχει
ἕνα σκυλάκι εὐνοσούμενον, τὸ ὁποῖον ἔχει
ἱστορίαν. Μίαν φορὰν ὁ νῦν βασιλεὺς τῆς
Νορβηγίας, πρίγκηψ ὠν τῆς Δανίας, διέ-
κρινε εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ τοῦ πλοίου οὐτι-
νος ἦτο διοικητῆς, ἕνα σκυλάκι παλαιὸν μετὰ
τὰ κύματα. Ἄστειεν ἀμέσως λέμβον καὶ
τὸ παρέλαβεν, ὅταν δὲ ἔπειτα διηγῆθη τὴν
ἱστορίαν εἰς τὴν σύζυγόν του, αὐτὴ τὸ ἐπῆρε
ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἔκποτε.

Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας ἐρόνησε τὴν
πρώτην τίγριν εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου ἤδη τα-
ξιδεύει παρὰ τὸ Ζαγιορί, παραδόξως εἰς
τὴν αὐτὴν σχεδὸν θεσιν, ὅπου καὶ ὁ βασι-
λεὺς Ἐδουάρδος, εἶχε φονεύσῃ μίαν τίγριν
πρὸ 30 ἐτῶν, ὅταν ἦτο Λιάδοχος τοῦ Θρό-
νου εἰσεῖ.

Ἡ ἰδιαιτέρα ἀκολουθία τῆς Αὐτοκρατεί-
ρας τῆς Κίνας σύγκεται ἀπὸ 500 ἄτομα,
μεταξὺ τῶν ὁποίων 30 εἶναι οἱ ἐπίσημοι
ὀμβροελλοφόροι τῆς Αὐλῆς, ἄλλοι 30 οἱ ἰ-
σοφόροι καὶ ἄλλοι τόσοι οἱ ἱατροὶ καὶ χει-
ροῦργοι, 75 ἀστρολόγοι 76 μάγειροι καὶ 60
τερεῖς.

Ἄν ὁ ἀποθανὼν Βασιλεὺς τῆς Δανίας
ἦτο ὁ Πάππος, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐ-
δουάρδος ἀναμφιβόλως εἶναι ὁ θεὸς τῆς
Εὐρώπης. Ἐχει ἀνεπιτόν τὸν Κάιζερ, τὸν
Τσάρον, τὸν Μέγαν Λούκα τῆς Ἐσπῆς, τὸν

βασιλέα τῆς Νορβηγίας Χάκωνα, ἀνεπιτόν
δὲ τὴν Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας, τὴν μέλ-
λουσαν βασίλισσαν τῆς Ρουμανίας καὶ τὴν
μέλλουσαν βασίλισσαν τῆς Ἰσπανίας.

Πρὸ τίνος χρόνου ὁ Δουξ Θεόδωρος τῆς
Βαυαρίας, ἐξάδελφος τοῦ Αὐτοκράτορος
Φραγκίσκου Γωσήφ ἐξετέλεσε τὴν πεντάκις
χιλιοστὴν ἐγγείησιν ἐπὶ καταρρακτοῦ εἰς τὸ
ὀφθαλμολογικὸν Νοσοκομεῖον τοῦ Μονά-
χου, ἔχων ὡς βοηθὸν τὴν σύζυγόν του.

Ὁ Δουξ Θεόδωρος ἔχει δίπλωμα ὀφθαλ-
μολογῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ζυρίχης
καὶ ἔνεργει δωρεὰν τὰς ἐγγειοῦσας του, πλι-
θυνόμενος μόνον ἀπὸ τοῦ πολὺ πλοσῆτος.
Ἐχει μεγίστην φήμην καθ' ὅλην τὴν Γερ-
μανίαν ὡς δεῖνος περὶ τὰς ὀφθαλμικὰς ἐγ-
χειροῦσας.

Ἡ Σάρα Μπεργὰν ἔχει μίαν ἐσθῆτα ἀ-
ξίας 40 χιλ. φράγκα, φέρουσαν πλείστους
ἀδάμαντας, μαργαρίτας καὶ ἄλλους πολιτι-
μούς λίθους.

Ὁ Σιγ Ἐδουάρδος Γρέβ, ὁ νῦν ὑπουρ-
γὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, εἶναι
δεῖνος ὀπαδὸς τῆς φραγκίσκω φραυέρη μετὰ
πολλὴν μανίαν, παίξει δὲ καὶ λῶν-τένους ἐ-
πίσης θαυμάσια.

Ὁ πολὺς Τζῶν Μόρλεϋ, ἠρῆσε τὸ σπά-
διόν του γράφον φιλολογικὰς ἐπιφυλλίδας
εἰς τὰ λονδίνια φύλλα: ἔγινε δὲ μέγας διη-
μοσιογράφος, συγγραφεὺς καὶ πολιτικός.
Ἔναι ὡς γνωστὸν ὁ συγγραφεὺς τὴν περι-
φημον βιογραφίαν τοῦ Γλάδστονω.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΕΡΙ ΦΥΛΛΑΧΩΝ

Δύο Φελλάχοι συναντώμενοι χαιρέτων-
τας διὰ χειρῶν τρεῖς ἢ τετράκις θλίβον-
τες τὰς χεῖρας ἀλλήλων καὶ ἐκάστην φο-
ρὰν θέττοντες τὰς παλάμιας ἐπὶ τῶν χει-
λέων ἢ τοῦ μετώπου. Δύο στενοὶ φίλοι
ἐναγκαλιζόμενοι, θέτουσι ἐκάτερος τὴν ἐ-
τέραν τῶν παρειῶν του ἐπὶ τοῦ ἄλλου,
οὕτως ὡστε νὰ ἐγγίωσιν ἀλλήλους, πρὸς
ἐνδείξιν ἀφοσιώσεως, ἀγάπης καὶ φιλίας.
Ἦαξ Φελλάχος διερχόμενος κατὰ συναντῶν
ὄμιλον ὁμοίων του, ἢ καὶ ἕνα μόνον, χαι-
ρετῆ διὰ τῶν λέγων «ὄξ Σαχάμ ἀλέικουμ»,
ὁ ἐστὶ, εἰρήνη εἰς ὑμᾶς: ἀντιχαιρετῶμενον
διὰ τῶν λέγων «ἀλέικουμ ἐς Σαχάμ οὐχ
ράχμετ ἀλλάχ οὐχ μπραχάκτου» μεθερ-
μηνεύμενον, ἢ εἰρήνη καὶ ἡ εὐλογία καὶ
ἡ εὐτυχία τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Φίωμα (γραμμικισμένοι) λέγουσι, ὅτι τὸ
ἔθνημον τοῦτο ἐπεκράτησε πρὸς διάγνωσιν
τῶν πιστῶν, ἀπὸ τῶν Κοπτῶν, οἵτινες ἀπα-
ράλληλτα ὡς οἱ πρῶτοι διάγινον καὶ ἐν-
δύναται.

Φελλάχος διὰ τὴν περικυκλῶν ἀπορμήν
ὑβρεως, κτηματικῆς διαφοράς ἢ ἀλλῆς τι-
νος προσβολῆς συμπλέκεται μετ' ὁμοφύλων
του, τῆς ἐρίδος διαρκούσης 2-3 ὥρας μετὰ
αἰματηρῶν ἀμφοτερωθεν ἀποτελεσμάτων.
Ἐν περιουσίαις ἐρίσι: ἐπιρριβίζουν πλείστοι
φίλοι τῶν συμπλεκόμενων, ἐπίστε καὶ αἱ
γυναῖκες καὶ αἱ τούτων φίλαι: τῆς συμπλα-
κείσης κατὰλήγουσιν εἰς ἀλήθῃ μάχην. Οἱ
συμπλεκόμενοι γράντοι γωνδῶν καὶ ἐπι-
μήκων ῥάβδων κλυόμενοι (ναμποῦτ) ὡς
ἀμυντικῶν καὶ ἐπιθετικῶν ὄπλων, μετὰ
μεγίστης εὐστροφίας καὶ δεξιότητος χειρι-
ζόμενοι αὐτάς.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συμπλοκῆς οἱ δύο
ἀντίπαλοι μερίζεσθαι ἀναγκάζονται εἰς τὴν ἀστυ-
νομίαν, ἐνθα μετὰ τὰς κατὰθέσεις οἱ αἵτιοι
τῆς ἐρίδος κλείονται εἰς τὴν φυλακὴν.

Οἱ παθόντες ἐκ φυλακείας, προστιμίου,
ἢ ἄλλου τίνος παθήματος ἀνυμνῶσιν: τὴν
κατὰλληλον

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Δ. ΜΩΡΑΪΤΙΔΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ο Χρηστάκης, ένα από τα μεγαλύτερα άργοντά...

Αίτια της εξαγγελίας αυτής του Χρηστάκη...

Κατ' αρχάς καταγοητευθείς υπό του κάλλους...

[Ηδω ήγγιζεν ή έσπερα και ή κυρά-Λάμπρινα...

[Ο Χρηστάκης βοδόμενος μή συναντηθή μετά...

Διέταξε τόν γέρω-Γιάννην να φέρη άμω...

[Ηδω ήγγιζεν ή έσπερα και ή κυρά-Λάμπρινα...

[Ο Χρηστάκης δεν ήδυνάτο να κρατήσ τή δά...

Είς τή διάστημα τούτου ήκουσε και ή Κρίνα...

— Έλα Κρίνα, έλα, φίλως τή παιδί μας πού...

Και ή γωλή μαγεύρισα, φορούσα ένα μετα...

[Ω! είνε τώντι τρυφερός ή άποχωρισμός νε...

Και πού να είξερουν οι ταλαίπωροι οικείται...

Και πού να ήξερουν ότι τά δάκρυα των έκεί...

Τότε και ή ταγματάρχη, προσπαθών με βίαν...

— Θα πήγε ίσως εις τόν παπα-Μεθόδιον!

Πλήν νυκτόνει, και ή νεανίας δεν φαίνεται...

— Θα περιμένουν και ή καλεσμένοι!

Προσθέτει ή κυρά-Λάμπρινα. Κ' εμφανί...

— Όλοι τόν περικυκλοούσι.

— Πού είνε ή Χρηστάκη; τόν έρωτώυ.

— Δέν είνε εδώ; άπαντ' ή γέρω-Γιάννης. Μο...

— Γράμμα! τής κυρίας Φώτω! ταρασεται ή...

— Η Φώτω, ακούσατα, προβαίνει. 'Ωργά, φά...

— Τα πάλιν μου!

Κράζει και ή κυρά-Λάμπρινα. Κ' έργεται...

— Όσο έρωμένη και μηστ' ή, μίσσην με. 'Αλλ'...

έκάλυψαν τούς τελευταίους τού νεανίου λόγους.

— Όραι καλαίς! έφανείπε τότε ή γέρω Γιάν...

Λευκή τή πρόσωπον, όλίγον ήγεία, με μαύρους...

Μαύρη ως κόρακος πτερά είνε ή κόμη τής, ή...

— Από τής άνθρακίτου κεφαλής τής καταπίπτει...

— Ό ταγματάρχη, φέρων τήν μεγάλην του στο...

— Τέλος έργεται ή κυρά-Λάμπρινα εν ή όλη τή...

— Πού είνε ή Χρηστάκη;

— Έρωτ' ή κυρά-Λάμπρινα.

— Πού είνε ή Χρηστάκη;

— Έρωτ' ή κυρά-Λάμπρινα.

— Πώς γίνεταί!

— Όπορεύ ή ταγματάρχη και τρέχει πάλιν εις...

— Θα πήγε ίσως εις τόν παπα-Μεθόδιον!

Πλήν νυκτόνει, και ή νεανίας δεν φαίνεται...

— Θα περιμένουν και ή καλεσμένοι!

Προσθέτει ή κυρά-Λάμπρινα. Κ' εμφανί...

— Όλοι τόν περικυκλοούσι.

— Πού είνε ή Χρηστάκη; τόν έρωτώυ.

— Δέν είνε εδώ; άπαντ' ή γέρω-Γιάννης. Μο...

— Γράμμα! τής κυρίας Φώτω! ταρασεται ή...

— Η Φώτω, ακούσατα, προβαίνει. 'Ωργά, φά...

— Τα πάλιν μου!

Κράζει και ή κυρά-Λάμπρινα. Κ' έργεται...

— Όσο έρωμένη και μηστ' ή, μίσσην με. 'Αλλ'...

Κατά τήν ασθένειάν μου έταξα να γείνω μοναχός.

Είμαι ένοχος, διότι έως τώρα σοι τή απέκρυφα.

— Παιδί μου!

— Έπανελάθεν άκόμη μίαν φορά ή κυρά-Λάμπ...

— Μετ' όλίγον ή θλιβέρα είδησις έφθανεν εις τήν...

— Τή πύρη πολύ άψά, τή καυμένο τή παιδί!

— Πλεκτάνα τού Σατανά, γέροντά μου!

— Μα δέν εξομολογείτο, τή ευλογημένο!

— Έγχει δίκαιον. Είνε τή μόνον προσφυλακτι...

— Ξέρω κ' έγω!

— Ότω διελέγοντο δύο γηραλέοι μοναχοί, έν έτος...

— Μετ' όλίγον έλαψαν άίφνης εντός τού ναού τή...

— Ψάλλουιν οι χοροί τών πολυέλων.

— Καί τής έπαισης ή κυρία-Φώτω, έρωτώυ.

— Έρωτ' ή κυρά-Λάμπρινα.

— Πού είνε ή Χρηστάκη;

— Έρωτ' ή κυρά-Λάμπρινα.

— Πώς γίνεταί!

— Όπορεύ ή ταγματάρχη και τρέχει πάλιν εις...

— Θα πήγε ίσως εις τόν παπα-Μεθόδιον!

Πλήν νυκτόνει, και ή νεανίας δεν φαίνεται...

— Θα περιμένουν και ή καλεσμένοι!

Προσθέτει ή κυρά-Λάμπρινα. Κ' εμφανί...

— Όλοι τόν περικυκλοούσι.

— Πού είνε ή Χρηστάκη; τόν έρωτώυ.

— Δέν είνε εδώ; άπαντ' ή γέρω-Γιάννης. Μο...

— Γράμμα! τής κυρίας Φώτω! ταρασεται ή...

— Η Φώτω, ακούσατα, προβαίνει. 'Ωργά, φά...

— Τα πάλιν μου!

Κράζει και ή κυρά-Λάμπρινα. Κ' έργεται...

— Όσο έρωμένη και μηστ' ή, μίσσην με. 'Αλλ'...

μένων μοναχών, όπινες συνεπήχθησαν πρής τών...

— Τί βλέπει, γέρω-Πατέρα μου;

— Ξέρω κ' έγω!

— Έρωτ' ή κυρά-Λάμπρινα. Κ' εμφανί...

— Μετ' όλίγον ή θλιβέρα είδησις έφθανεν εις τήν...

— Τή πύρη πολύ άψά, τή καυμένο τή παιδί!

— Πλεκτάνα τού Σατανά, γέροντά μου!

— Μα δέν εξομολογείτο, τή ευλογημένο!

— Έγχει δίκαιον. Είνε τή μόνον προσφυλακτι...

— Ξέρω κ' έγω!

— Ότω διελέγοντο δύο γηραλέοι μοναχοί, έν έτος...

— Μετ' όλίγον έλαψαν άίφνης εντός τού ναού τή...

— Ψάλλουιν οι χοροί τών πολυέλων.

— Καί τής έπαισης ή κυρία-Φώτω, έρωτώυ.

— Έρωτ' ή κυρά-Λάμπρινα.

— Πού είνε ή Χρηστάκη;

— Έρωτ' ή κυρά-Λάμπρινα.

— Πώς γίνεταί!

— Όπορεύ ή ταγματάρχη και τρέχει πάλιν εις...

— Θα πήγε ίσως εις τόν παπα-Μεθόδιον!

Πλήν νυκτόνει, και ή νεανίας δεν φαίνεται...

— Θα περιμένουν και ή καλεσμένοι!

Προσθέτει ή κυρά-Λάμπρινα. Κ' εμφανί...

— Όλοι τόν περικυκλοούσι.

— Πού είνε ή Χρηστάκη; τόν έρωτώυ.

— Δέν είνε εδώ; άπαντ' ή γέρω-Γιάννης. Μο...

— Γράμμα! τής κυρίας Φώτω! ταρασεται ή...

— Η Φώτω, ακούσατα, προβαίνει. 'Ωργά, φά...

— Τα πάλιν μου!

Κράζει και ή κυρά-Λάμπρινα. Κ' έργεται...

— Όσο έρωμένη και μηστ' ή, μίσσην με. 'Αλλ'...

— Ψάλλουιν οι χοροί τών πολυέλων.

— Καί τής έπαισης ή κυρία-Φώτω, έρωτώυ.

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Επορικόμ πνεύμα

Ραχήλ: — Πώς Σολωμόν, τή δακτυλίδι μου...

Σολωμόν: — Καί ποός είνε αυτός; Πώς τόν λένε;

Ραχήλ: — Θεέ μου! Μήπως θέλεις να τόν σκοτώσης;

Σολωμόν: — Όχι, καλέ. Για να τού πουλήσω τή δα...

Τή βιβλίον

Έλένη: — Όταν ή Γιάνκος εξεμιστηρέθη τόν έρωτά...

— Καί πώς; ήρώτησε κάποιος εκ τών παρι...

— Ύπερήσπισε τόν πελάτην κατά τίνος εται...

— Ένας δικηγόρος — έλεγε κάποιος — έκαμε...

— Καί πώς; ήρώτησε κάποιος εκ τών παρι...

— Ύπερήσπισε τόν πελάτην κατά τίνος εται...

— Ένας δικηγόρος — έλεγε κάποιος — έκαμε...

— Καί πώς; ήρώτησε κάποιος εκ τών παρι...

— Ύπερήσπισε τόν πελάτην κατά τίνος εται...

— Ένας δικηγόρος — έλεγε κάποιος — έκαμε...

— Καί πώς; ήρώτησε κάποιος εκ τών παρι...

— Ύπερήσπισε τόν πελάτην κατά τίνος εται...

— Ένας δικηγόρος — έλεγε κάποιος — έκαμε...

ΛΑΪΚΑ

Ναυπακτικαὶ προλήψεις

Όταν μέλος οικογενείας ταξιδεύσῃ δὲν σκουπίζουν ὅλη τὴν ἡμέρα, καὶ τὴν νύκτα, οὔτε πετοῦν σκουπίδια. Γιατὶ ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει κάποιο κακὸ θὰ συμβῆ ἢ τὸν ἀναχωροῦντα.

— Όταν τὰ πρόβατα προτιμοῦν ὄχι τὸ χόρτο πρὸς τροφήν ἀλλὰ τὰ χαμόκλαρα αὐτὰ προσκαγγέλει χειμῶνα, καθὼς καὶ ὅταν ὁ χοῖρος στριφογυρίσῃ.

— Όταν τὰ πρόβατα ἢ τὸ μανδρὶ ἀναταραχθοῦν τότε ἐπέρχεται θύελλα.

— Όταν τὰ πρόβατα φεύγουν (προγκάβν) πρὸς ἀνωφερὲς μέρος αὐτὸ εἶνε προμύνημα καλοκαιρίας.

— Όταν ὁ κοκκὸς κατέρχεται εἰς τὰ πεδιῶνα εἶνε σημεῖον χειμῶνος, ὅταν εἰς ὄρεινά καλοκαιρίας.

— Όταν τὸ ἄλογο κτυπάει τὸ πόδι του μυρίζει ἀνοῖξιν καὶ λέγουσιν μάλιστα τὸ ἔξῃς «τᾶλογο, ἢ τὸ ποδάρι ἢ τὸ κεφάλι» δηλαδὴ ὅτι, ὅταν κτυπᾷ τὸ κεφάλι του θὰ ἔλθῃ χειμῶνας βροχῶς, καθ' ἣν θὰ φοβήσουν τῆς πείνης ἐλλείψει χόρτου, ἔταν δὲ τὸ πόδι θὰ συμβῆ τὸ ἐναντίον.

— Όταν ἡ κόττα γεννᾷ δικροκο αὐτὸ φέρει εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον.

— Όταν τὴν ἡμέραν τῆς Ὑπαπαντῆς ὁ σκύλος κοιμάται κουλῶσθαι ἐπίκειται βροχότατος χειμῶνα, ὅταν ζυγλωμένους καλοκαιρία.

Ναύπαιος Ἰω. Α. Ροντήνης

Οἱ Γέροι

Παραμῦθι ἑλληνικὸ

Μιά φορά κι ἕναν κειρὸ σ' ἕνα χωριὸ εἶχαν τὴ συνήθεια κάθε γέρο, ποῦ πέοναγε τὰ οὐδὸντὰ καὶ δὲν μπορούσε νὰ δουλέψῃ γιὰ νὰ δοῦν τὸ ψωμί ποῦ ἔτρωγε, τὸν ἐπαίρναν οἱ δικοί του καὶ τὸν πηγαινάν 'στό μῦλο τοῦ χωριοῦ καὶ τὸν ἀφίρναν. Κάθε χωριανὸς ποῦ πηγαινε 'στό μῦλο ν' ἄλεσε τ' ἄλεσμά του, ἀφίρνε κι' ἀπὸ μιὰ φούχτα γέννημα γιὰ τοὺς γέρους. Δυὸ ἀδέρφια εἶχαν τὸ γέρο πατέρα τους καὶ σ' ἄν ἔκλεισε τὰ ῥοδοῦντα, ἐκάθησαν 'στό σπήτι τους, ἔφαγαν κι' ἤπιαν μὲ τὸν πατέρα τους, καὶ κατόπι τὸν ἔβγαλλαν ἀπάνω σὲ μιὰ ἀπλάδα καὶ τὸν πηγαινάν 'στό μῦλο. Όταν ἐκοντοζύγωσαν 'στό μῦλο, ὁ γέρος λέει 'στό παιδιὰ :

Ἀφίρτε μ' ἐδῶ. Ὡς ἐδῶ ἦρρα κι' ἐγὼ τὸν πατέρα μου. Ὡς ἐδῶ θὰ σὰς φέρουν καὶ σὰς τὰ παιδιὰ σας. Τὰ παιδιὰ, σ' ἄν ἀκουσαν τὴν ὀμιλίαν τοῦ γέρο, λένε. Θὰ μὰς φέρουν καὶ μὰς ἐδῶ πατέρα ; Ὡς σὰς φέρουν, παιδιὰ μου, λέει ὁ γέρος. Ἄν εἶναι ἐτι πατέρα, λένε τὰ παιδιὰ, πᾶμε πίσω.

Τὰ παιδιὰ γύρισαν μὲ τὸν πατέρα τους πίσω 'στό σπήτι, κι' ἀπὸ τότε χάλασε ἡ κακὴ συνήθεια νὰ πηγαινούν τοὺς γερῶντους 'στό μῦλο.

Εὐλόγητος Ἰ. Π. Σ.

Ἡ ἀνδρὶν διὰ ποῖον ἐτραγοῦδῆς

Δύο κυνηγοὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας μετέβησαν εἰς τὴν ρωμαντικὴν θέσιν τῶν Πατρῶν τὴν «Περὶθόλα» νὰ κυνηγήσουν καὶ ἀφροῦ ἐκυνήγησαν 2—4 ὥρας, ἐκάθησαν ν' ἀναπαυθοῦν κάτω ἀπὸ κάτι δένδρα, μιὰ ἀηδὼν μετ' ὀλίγην ὠραν ἐκάθησε ἐπάνω εἰς ἕνα κλάδον ἐκεῖ πλησίον τους καὶ ἤρχισε νὰ κελαδῆ. Τότε ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν — Αὐτὸ τὸ ἀηδὼν, λέγει, γιὰ μένα κελαιδεῖ. — Ὁχι, λέγει ὁ ἄλλος, γιὰ μένα. Καὶ ἐπῆλθε δυνατὴ φιλονεικία μεταξὺ τῶν ἡτίς κατέληξε εἰς τὸν Κετῆν, διὰ τὰ τοὺς ἀκούσῃ καὶ νὰ τοὺς εἰπῇ διὰ... ποῖον ἐκελάδησε ἡ ἀηδὼν. Ὅτε ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν τὴν νύκτα, μεταβαίνει ὁ ἕνας καὶ δίνει εἰς τὸν Κετῆν 20 γρόσια γιὰ νὰ εἰπῇ ὅτι τὸ ἀηδὼν ἐτραγοῦδισε δι' αὐτόν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν λίαν πρῶτ' μεταβαίνει καὶ ὁ ἄλλος στὸν ἴδιον Κετῆ καὶ τοῦ δίνει 20 καὶ αὐτὸς γρόσια γιὰ νὰ εἰπῇ ὅτι δι' αὐτόν ἐτραγοῦδισε τὸ ἀηδὼν. Κετῆ τὴν 11ην π. μ.

ὠραν μετέβησαν εἰς τὸν Κετῆ καὶ οἱ δύο καὶ εἶπον τὰ περὶ ἀηδῶνος κλπ. Ὁ Κετῆς ἀκούσας καὶ τοὺς δύο καὶ κρατηρήσας 2-3 βιβλίια νομικὰ ἐξέφερε τὴν ἐξῆς σοφωτάτην ἀπόφασιν, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο χεῖρ ἐγάειδε καὶ τὸ θηλακίον του, τὰ βελάντια τῶν χριστιανῶν μὲ τὰ γρόσια. Ὅντι γιὰ σένα ἐλάλησε ἡ ἀηδὼν οὔτε διὰ τὸν ἄλλον, ἀλλὰ ὡς λέγουσι τὰ βιβλίια ἡ ἀηδὼν ἐλάλησε... γιὰ μένα καὶ πηγαινέτε 'στό καλό.

Πάτριαι. Ὀνητός

Τὰ αὐτὰ τοῦ χαντζῆ

Μιά φορά καὶ ἕνα κειρὸ ἐταξείδευεν ἕνας Φάνης τὸ ὄνομα καὶ ἐπῆρχεν εἰς τὴν Κων/πολιν. Εἰς τὸν δρόμον ποῦ ἐπῆρχεν

— Δὲν σὲ πληρώνω, τῷ λέγει, καὶ κάμε μου ἀγορῆν.

Ὁ χαντζῆς ἔκμα ἀγορῆ καὶ ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς δίκης. Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ ἐπῆρχανε στὸ δικαστήριον ὁ Φάνης κατεκλυπημένος, τὸν συναντᾷ ὁ Ναστραδὴν Χόντζας, καὶ τὸν ἐρωτᾷ τί ἔχει καὶ εἶναι τὸσον λυπημένος, καὶ ὁ Φάνης : «Τί νὰ σοῦ ποῦ Χόντζα μου, τοῦ ἀπαντᾷ, αὐτὸ καὶ τὸ μοῦ συνέβη πρὸ εἴκοσι ἐτῶν καὶ τώρα αὐτὸς ὁ χαντζῆς μοῦ ζητεῖ δεκά ἑπτὰ χιλιάδες δραχμάς. Τὸ ἤκουσε ὁ Χόντζας καὶ ἠπόρσε καὶ αὐτὸς, καὶ τοῦ λέγει.

— Φάνη μου, ἐγὼ θὰ σὲ ὑπερασπισθῶ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ νὰ εἰπῆς πῶς ἔχεις ἐμὲν δικηγόρο. Ὁ Φάνης ἐπῆρχε στὸ δικαστήριον ὅταν ἤρχισεν ἡ δίκη τὸν ἠρώτησε ὁ Πρόεδρος ἐάν ἔχει δικηγόρο, καὶ αὐτὸς

Μὰ ἕνα πρῶτ' τὸν εἶδε ἕνας φτωγὸς ἀνθρώπος ποῦ εἶχε τὴν ἀνάγκην.

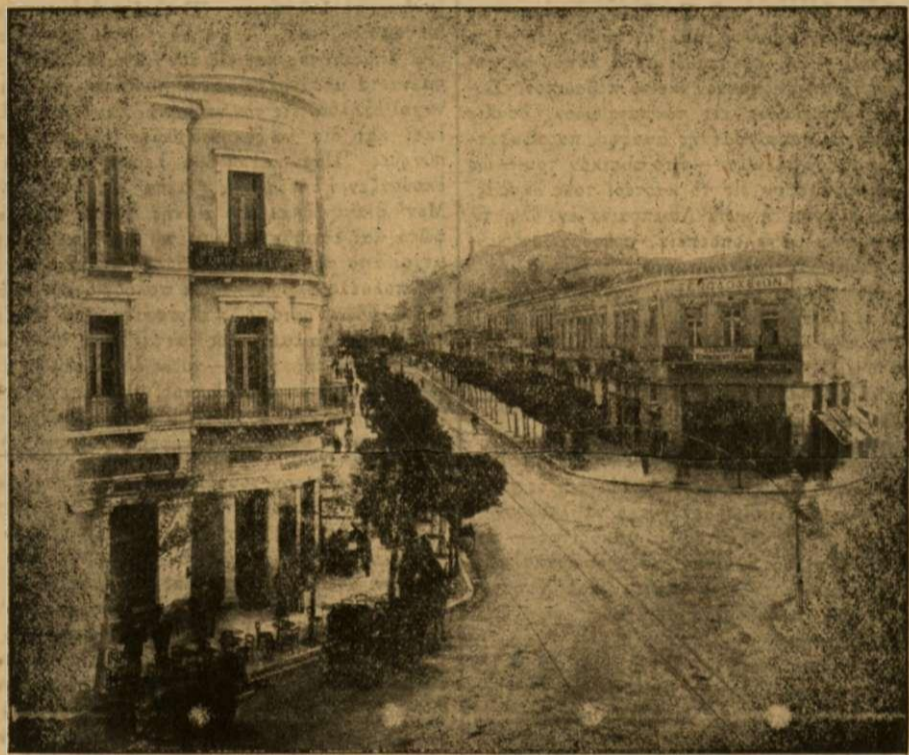
— Ἄ! πᾶν νὰ δοῦν τί κτυπάει ἐκεῖ, εἶπε.

Κι' ἀφροῦ ἔφυε ὁ φιλάργυρος πάει αὐτὸς καὶ κτυπάει, καὶ βρίσκει τὸ χρυσάφι. Τότες τὸ πῆρνε καὶ τὸ κάνει μονεὶα κι' οἰκονομήθηκε ὁ κκακομοίρης. Καὶ μὲς στὸ λάκο βάνει μιὰ πέτρα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα πάει ὁ φιλάργυρος ἐκεῖνος νὰ προσκυνήσῃ τὸ χρυσάφι του καὶ δὲ βρίσκει τὸ χρυσάφι, μὰ τὴν πέτρα. Τότες ερωτάει νὰ μάθῃ τί γίνηκε τὸ χρυσάφι. Κι' ἐκεῖνος ποῦ τὸ πῆρε τοῦ λέει :

— Αὐτοῦ ποῦ τάχωσες δὲν ἐχρησιμεύανε. Τὰ πῆρα τὸ λοιπὸν ἐγὼ γιατί εἶχα ἀνάγκην. Μὰ γιὰ νὰ μὴ σοῦ κόψω τὴ συνήθειαν σοῦ βάλω μιὰ πέτρα. Ἐπειθ' ἔθωρεσαι πάντα νὰ κάνεις τὸ δρόμον γιὰ αὐτὴν. Τὸ ἴδιον εἶνε!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ Ὀδὸς Σταδίου ἀπὸ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὁμοιοίας.

ἐνώκτωσε καὶ ἠναγκάσθη νὰ κοιμηθῇ εἰς ἕνα γάνι. Ἐπειδὴ εἶχε πεινάσῃ εἶπεν εἰς τὸν χαντζῆν νὰ τοῦ βράσῃ ὃ αὐτὰ διὰ νὰ φάγῃ. Ὁ χαντζῆς τοῦ εἶπε τ' αὐτὰ καὶ ὁ Φάνης ἔφαγε καὶ ἐκοιμήθη καὶ τὸ πρῶτ' ἐφυγε χωρὶς νὰ θυμηθῇ νὰ πληρώσῃ τὸν ζενοδόχον.

Ὁ Φάνης ἔφθασε εἰς τὴν Πόλιν ἐδούλεψε 20 γρόσια καὶ ἐκέδησε πολλὰ χρήματα, καὶ ἐπειδὴ τοῦ εἶχε πονέσῃ γιὰ τὴν πατρίδα του, ἀπεράσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτήν. Ἐτοιμάζεται λοιπὸν, καὶ ἀναχωρεῖ. Εἰς τὸν δρόμον ὅμως ἀναγκάζεται καὶ πάλιν νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ γάνι, ποῦ εἶχε κοιμηθῇ ὅταν εἶχεν παραταξείδευση πρὸ εἴκοσι ἐτῶν. Ὁ Φάνης ἦτον καλὸς καὶ τίμιος ἀνθρώπος, καὶ ἐθυμήθηκε πῶς δὲν εἶχεν πληρώσῃ τὰ πέντε αὐτὰ τοῦ χαντζῆ. Τὸν φωνάζει λοιπὸν καὶ τοῦ λέγει αὐτὸ καὶ αὐτὸ ἔγινε ἐδῶ καὶ εἴκοσι γρόσια ἐδῶ πέτρα, καὶ ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ μου δὲν μοῦ βραστᾷ νὰ σοῦ φάγω τὸ δικαίό σου, σὲ παρκικλῶ κάμε τὸν λογαριασμόν γιὰ νὰ σὲ πληρώσω. Ὁ χαντζῆς ἐπῆρε τότε χαροτὴ καὶ κλαμάρι καὶ ἄρχισε νὰ λογαριάζῃ καὶ ὅταν ἐπέρασε λίγη ὥρα, τοῦ λέγει πῶς «ἐάν εἶχα τὰ πέντε αὐτὰ ἀπὸ εἴκοσι γρόσια θὰ τὰ ἔβαζε στὴν κλωσσα, καὶ θὰ μοῦ ἐγένονταν 5 κότες, ἢ 5 πέντε κότες θὰ μοῦ ἔκωναν τόσα αὐτὰ, καὶ τὰ αὐτὰ αὐτὰ θὰ τὰ ἔβαζε πάλιν κλωσσα καὶ θὰ μοῦ ἔκωναν τόσα πουλιά, καὶ τὰ πουλιά τόσα αὐτὰ, καὶ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦσεν ὁ καλὸς μὲς ὁ ζενοδόχος τοῦ ἐβγαλε ἕνα λογαριασμὸ ἐως δεκά ἑπτὰ χιλιάδες δραχμάς ὁ κκακομοίρης ὁ Φάνης τὰ ἤκουσε καὶ ἔγχεσε τὸν νοῦν του.

εἶπεν πῶς ἔχει τὸν Ναστραδὴν Χόντζα. Ὁ Ναστραδὴν Χόντζας ὅμως ἀν καὶ εἶχεν περάσῃ 2 ὥρες δὲν εἶχεν ὑπάγῃ ἀκούη εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ στείλουν χωροφύλακα νὰ τὸν παρῇ. Ὁ χωροφύλαξ εὐρήκε τὸ σπήτι τὸ Χόντζα, — Χόντζα, τοῦ λέγει, νὰ ἔλθῃς ἄμεσως εἰς τὸ δικαστήριον. Τώρα παιδί μου, τοῦ ἀπαντᾷ, θὰ ἔλθω, νὰ βράσω μιὰ στιγμὴ τὸ σιτάρι γιὰ τ' αὐτὸ θῆλω νὰ σπείρω. Ὁ χωροφύλαξ ἔφυγε καὶ εἶπεν εἰς τὸν πρόεδρον ὅσα τοῦ εἶπε ὁ Χόντζας. Ὁ πρόεδρος παρεμόνοντας τὸν Χόντζα ἐθύμωσε, τῇ στιγμῇ ὅμως ἐκείνη νὰ καὶ ὁ Χόντζας.

— Βοὲ ἀδελφὲ τοῦ φωνάζει ὁ Κετῆς μόλις τὸν εἶδε, γιατί ἀργήσες τόσο ;

— Ἐβραζε τὸ σιτάρι μου, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Χόντζας, γιατί θῆλω νὰ σπείρω χῆρο.

— Ὅταν βράζεσαι τὸ σιτάρι φουτρώνει, τοῦ παναλέγει ἑκπληκτὸς ὁ Κετῆς ;

— Δὲν μοῦ λέγεις, σὲ παρκικλῶ, ὅταν ταὐτὰ βράζωνται, κάθουν πουλιὰ καὶ τὰ πουλιὰ ἄλλα αὐτὰ ; ἀπαντᾷ ὁ Χαντζῆς.

Ἐνοσεῖται, ὅτι τὸ δικαστήριον ἠθώωσεν τὸν Φάνην.

Ἐκ Πειραιῶς. Λάμπρος Καλογραίας

Ἡ μπάλα τοῦ κουδαφιοῦ.

Ἐνας φιλάργυρος μιὰ φορά ἐπῆρε ἕνα τὰ νεπολεόνια του καὶ τῇ λίρας του—ὄζω ἀπὸ λίγα ποῦ βάσταζε γιὰ νὰ ζῇ οικονομικὰ— καὶ τὰ ἔκμα μιὰ μπάλα χρυσάφι ὅλα. Κι' αὐτὴ τὴν μπάλα τὴν ἔχωσε στὴ γῆς. Καὶ κάθε πρῶτ', μόλις ἐσηκωνόντανε, ἐπῆρχε νὰ ἐπισκερτῇ, νὰ ἰδῇ καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὸν παρῆ, τὸ χρυσάφι ποῦ ἔχουσε.

Ἄδελφι Κερκιστικὸ παιδικὸ τραγοῦδι.

Κάτου στο γυαλὸ στὸν ἄμμο Ἐπαντρέψαν τὴ Μαλάμω, Καὶ τοῦ σόκανε πρῶτικι Τὸ παλιὸ τὸ λουτρουδιὸ. Ποῦχει μιὰ σουκιὰ σπὴν πόρτα Σκεπασμένη μὲ τὰ χόρτα. Κάνει σῦκα σὰ σφοντύλια Σκουλουκάρικα καὶ λίγα. Καὶ τῆς δῶκανε κοντάδα Ὅλα τὰ δέντρα τῆς Σπιανάδας.

Λίνιγμα.

Τὰ λίνιγματὰ εἰς τὴν Κέρκυραν τὰ λέγουσιν «Μαντευμάτ», ἐν ἐκ τῶν μαντευμάτων αὐτῶν εἶναι καὶ τὸ κατωτέρω, τὸ ὁποῖον εἶναι κοινότατον εἰς τὰ χωριὰ τῆς νήσου.

Ἡπεινὸς ἀναδροχάτος Καὶ σιδερομυστακῆτος, Δέρνει σπῆτια, δέρνει λόγγουγ Καὶ ὅταν ἰδῇ νερὸ ψοφάει.

Τὶ εἶναι ;

Ἀνθὶς : (Ἡ φωτιά)

Φῶτος Γιοφύλλης.

Θεατικαὶ προλήψεις

Ἐπαύθη τὰ Ψυχασάββατα, αἱ γυναῖκες κάθουν κερὰ, τῶν ὁποῖων τὰ νήματα εἶνε τόσα, ὅσων εἶνε αἱ ψυχὴ τῶν ἀποθαιμένων τῆς οικογενείας.

Ἐν ἡ γλῶσσα τοῦ γεννηθέντος εἶνε ἐπιμήκης, τὰ μετ' αὐτὸ γεννηθῆσόμενα τέκνα θὰ ὦσιν ἄρρην, ἐν τούτωντιον πλατεῖα, θήλεα.

Ὅτι, κειρὸς τύχη τὴν ἡμέραν τῆς Ὑπαπαντῆς, διακοεῖ ἐπὶ 40 ἡμέρας.

Τὸν μετὰσοκώληκα καὶ τὴν μορέαν θεωροῦσιν ὡς στοιχειωμένον, μάλιστα δὲ εἰς τὴν μορέαν δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀναβαίνῃ τις τὴν μεσημβρίαν τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ζήτας Κροῦπ

Ἡμερολόγιον

Αἱ κακίαι μου συνυφάδες βάν' τὸν ἄντρα μου σὲ [λόγια] Καὶ τοῦ λέν νὰ με χωρίσῃ γιατί λένε πῶς δὲ γνῶθω Ἐγινε μωρ' ἀδερφοῦλες πέντε μῆνες δυὸ ἀδράγια πᾶκαν ἕνα κουβάρι σ' ἄν κότες τὸ κεφάλι. Ποῦ νὰ τὸ κρεμάσωμε. Μὲς τοῦ κελαιοῦ τὴν πόρτα Μπένει βγάνει ὁ νοικοκύρης τὸν κευτῆ μὲς τὸ [κεφάλι] τίνας εἶνε τὸ κουβάρι τοῦτο τῷμορφο γνεσμένο ; — Δικό μου εἶναι τὸ κουβάρι τὸ μορφοκουδάριασμένο [στὴν Πόλιν] — Τρέξε γράβει, ἕνα γράμμα νὰ τὸ στείλωμε [ἔδες ὅλα] Νὰ τὸ στείλωμε στὴν Πόλιν νᾶθουν οἱ ραφό- [ἔδες ὅλα] Ἥθελε ἕνας, ἦρθε ἄλλος, ἦρθαν ἑκατὸ νομάτα βάνουν στεῖνονον τὰ ψαλιδία ἐκίψαν καὶ τὰ καλύθη βάνω κόβω μιὰ φλογίτα καὶ τοῦ νοικοκύρη κᾶπὲ βάνω κόβω μιὰ σεγγούνα καὶ τᾶφέντη κοντογοῦνα τοῦ πωτῶγορου τοζλοῦνια τοῦ παπᾶ ἕνα καλὸ μαῦρι καὶ δὲν ἔφατε νὰ γίνῃ κέβαλα κι' ἀπὸ τσοῦραφι.

Γ. Μαδούρας

γοί, αξιωματικοί, στρατιώται και λαέ! Είδατε το σκότος της σελήνης το όποιον εδημιουργήθη διά να συγχύση τον Τσάλα και να προφυλάξη την φυγήν μας.

— Τό είδομεν, απήντησαν οι στρατιώται. — Είμαι ο βασιλεύς, σας λέγω, είμαι ο βασιλεύς, εξήκολούθησεν ο 'Ινόςχη, ανορθούμενος και ύψώνων τον πέλεκυν υπεράνω της κεφαλής του αν υπάρχει κανείς μεταξύ σας, ό όποιος λέγει ότι δέν έχει ούτως, άς προβάλη και θά τον πολεμήσω και τό αίμά του θά είνε έρυθρόν μαρτυρία, ότι λέγω την αλήθειαν.

— Επειδή ούδεις έφάνη διαθεσιμύς να διαφισθητήση τό κύρος των λόγων του 'Ινόςχη, ούτος εξήκολούθησε.

— Είμαι πράγματι ό βασιλεύς και αν με βοηθήσετε και νικήσω, ιδική σας θά είνε ή τιμή. Θά σας δώσω βόας και γυναίκα. Αν πέσετε, θά πέσω και εγώ μαζί σας.

— Ίδού! Σας δίδω την εξής υπόσχεσιν. Όταν άνέλθω εις τον θρόνον των πατέρων μου, ή αίμα τοχούσα θά καταπαύση. Δέν θά ζητήσητε ποτέ την δικαιοσύνην, διά να εύρητε σφαγήν, ούτε αί ήέρεται θά περιφέρωνται ανάμεσον των τάξεών σας, όπως ανακαλύπτωσι θύματα προς σφαγήν αναιτίως. Ούδεις ποτε θά θανατωθή, εκτός αν αποδειχθή παραβάτης των νόμων. Ούδεις του λοιπού θά διατελή υπό φόβον. Έκίματε την εκλογήν σας, αρχηγοί, αξιωματικοί, στρατιώται και λαέ; — Ναι, ώ βασιλεύ, είμεθα μαζί σου.

— Έχει καλώς. Στραφήτε και ίδητε τους αγελιαφόρους του Τσάλα εξερχομένους από την μεγάλην πόλιν και διευνομένους προς ανατολάς και βουσιμάς και προς βορρην και προς νότον όπως συναθροίσωσιν ισχυρόν στρατόν ίνα φονεύσωσιν εμέ και σας και τους φίλους και προστάτας μου. Αύριον ή ίσως την επομένην θά εξέλθη καθ' ήμών με όλους όσοι του έμειναν πιστοί. Τότε θά ίδω τον άνθρωπον, ό όποιος είνε πραγματικός άνθρωπος μου, τον άνθρωπον ό όποιος δέν φοβείται να απούνη διά εδ δίκαιον, και σας λέγω ότι δέν θά λησμονηθή κατά την ήμέραν των λαούρων. Ωμίλησα, ώ αρχηγοί, αξιωματικοί, στρατιώται και λαέ. Τώρα μεταβήτε εις τας καλύβας σας και ετοιμασθήτε διά πόλεμον.

Σιωπή έπηκολούθησεν έως ότου εις των αρχηγών ύψωσε την χείρα και εξεφώνησε τον βασιλικόν χαρισισμόν «Κόομ». Ήτο τούτο σημείον ότι οι στρατιώται έδέχοντο τον 'Ινόςχη ως βασιλέα των. Κατόπιν άπεχώρησαν κατά τάγματα. Ήμίσειαν ώραν κατόπιν συνεκροτήσαμεν πολεμικόν συμβούλιον εις τό όποιον παρόντες ήσαν όλοι οι ανώτεροι των συναγμάτων. Ήτο δι' ήμās προφανές ότι μετ' ού πολυ θά προσεβαλόμεθα από δύνανιν μεγάλην.

Πράγματι έδελτομεν προς τό μέρος του Λόο παρατάξεις στρατευμάτων και αγγελιαφόρους τρέχοντας εις πσαν διεύθυνσιν όπως καλέσωσι στρατόν εις βοήθειαν του βασιλέως.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κατά την πρώτην παράστασιν της τραγωδίας του Βολταίρου: ό «Ορέστις», εθηκαν επί των είδοιτηρίων της πλατείας, άγνωστον διατί, τά αρχικά γράμματα του εξής στίχου του Ορατίου:

«Onne Tulit, Punctum, Qui Miscuit Utile Dulci. (ήτοι πάντων τας ψήφους, ή την γενικίν επιδοκιμασίαν έπεσπιάδατο όστις συνεδύαε τό ωφέλιμον μετά του εύαρέστου.)

Ο. Τ. Ρ. Ο. U. D. όπως εύρηνο αναγεγραμμένα επί της αυλαίας των θεάτρων της εποχής εκείνης.

Οι φίλοι των λογοπαιγνίων ως εξής μεθρομήνευσαν τά αρχικά του εν λόγω στίχου γράμματα:

«Oreste, Tragédie Pitoyable Que Monsieur Voltaire Donne! (Ορέστις, Τραγωδία έλεεινή, την όποιαν ό κ. Βολταίρος δίδει.)

Ο Πιρών αναγνώσας τά «Βιογραφικά απομνημονεύματα του διαδόχου 'Ακίνα» (έργον δημοσιευθέν υπό του υίου του μεγάλου άνδρός) ειπε μετ' όργης ύπαινιτόμενος την εν αυτοίς πληθύν των παιδαριωδών λεπτομερειών:

— Αυτό τό παιδί είναι ένας άλλος Σημ εκθέτων την γυμνότητα του πατρός του!

Οι αρχαιοί Δανοί έτίμων τον πολεμιστήν όστις, μακρύν του να φοβηθή τον θάνατον, τον έδλεπεν έγγίζοντα με γλαστόν τό όμμα. Δανός τις ειπε περι όμοφύλου του περιόδου στρατιώτου, όνόματα 'Ανιάρ, πεσόντος επί του πεδίου της μάχης:

— Ο 'Ανιάρ έπεσε, έγέλασε και άπέθανε!

«Ότε ό Ρουσό κατεδιώχθη ένεκα του υπό τον τίτλον «Αίμιλιος ή περι άνατροφής» έργον του, ό Βολταίρος τή προσέφερε την εν τφ Ermilage οικίαν του όπου φιλοσοφήσθη εν άνέσει και χωρίς να φοβηθή τους διώκτας του. Ο Ρουσό όμως τον απήντησε διά της περιόδημον καταστάσεως επιστολής. ής ή αρχή και τό τέλος ειχεν ως εξής: «Δέν έχω καμίαν συμπάθειαν προς σας, κύριε, όδιότι με τας κωμωδίας σας διαφθείρετε τον κόσμον.»

— Ο καύμενος ό 'Ιάκωδος, άνταπώντησεν ό Βολταίρος όταν έλαθε την επιστολήν, είναι περισόδοτος άρρωστος παρ' όσον πιστεύεται. Όχι συμβουλαί, αλλά καλοί ζωμοί του χρειάζονται!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Άνθρωπος άπολιθωθείς.

Έντός νοσοκομείου της Κωνσταντίας άπέθανε πρό όλίγων ήμερών εν ήλικία πενήκοντα εξ έτών εις κλούμενος Βρένδ εξ άσθενείας τόσον σπανίας όσον και περιέργου. Η νόσος αυτή είναι βραδεία και βαθμιαία άποστέσις των μυϊκών ιστών και καταλήγει μοιραίως εις τον θάνατον. Ο Βρένδ ήτο υιός πλουσίου προικητήμονος. Υπό της άσθενείας ταύτης προσεβλήθη εις ήλικίαν 15 έτών. Ηρχισε δέ ή τριμερής νόσος εκ των ποδών, οι όποιοι κακόπιν άγκυλώσεως άπωστεώθησαν. Ολίγον κατ' όλίγον ή νόσος προύχώρησε προς τό στήθος. Πρό όλίγων άκόμη έτών ό άσθενής ήδύνατο ν' άναγινώσκη και να γράφη, άλλ' έστερήθη και της ικανότητας αυτής, όταν τό κακόν προσέβαλε και τους βραχιόνιας.

Πρῶτον περιέργον, ό άσθενής διετήρησε την εύθυμίαν του και ενφ' κερφομένος κατέκειτο επί μακρας έδρας ήρέσκετο ν' άσπείρευεται με τους επισκέπτας του. Εις δ-λην την περιφέρειαν της Κωνσταντίας ήτο γνωστός υπό τό όνομα ό «Απολιθωμένος άνθρωπος».

Μίαν ήμέραν ή μεγάλη δούκισα της Βάδης διερχομένη εκ του χωρίου ήθέλησε να τον επισκεφθή και μετ' όλίγας ήμέρας έστειλε προςέζετασιν αυτού ένα όνομαστόν ιατρόν όπως έπιχειρήση έσχατόν τι έμέσον σωτηρίας. Άλλ' ή άνθρωπινή επιστήμη είναι άνίσχυρος κατά του κακού τούτου. Η άποστέσις εξηπλώθη και εις τον εγκέφαλον και επί τέλους μετά τεσσαρκονταετές μαρτύριον ό θάνατος ήλθε ν' άπαλλάξη τον δυστυχή από της φρικτής ταλαιπωρίας.

Τά δάκρυα.

Μέχρι πρό τιнос μόνον οι ποιηται ήσολούοντο με τά δάκρυα τά πύρινα, τά φλογερά, τά πικρά δάκρυα—διά να τά ύμνήσουν εις όλους τους τόνους. Τώρα όμως ίδού ότι εις φυσιολόγος, ό Τζαίιμς Σκώτ, μη άρκεσθείς να τά αναλύση χημικώς, τά έφωτογράφησεν εκ περισσού. Είμαι ίσως περιττή ή ιδέα της φωτογραφήσεως, άλλ' όπως ήποτε είναι δυσκολότερον να φωτογραφηση κανείς παρά να εξυμνήση διά στίχων τά δάκρυα.

Είμαι γνωστόν ότι τά δάκρυα περιέχουν άλλα φωσφορούχα και άλλα τοιαύτα συστατικά εκτός του ύδατος, ό Σκώτ όμως απέδειξε διά της φωτογραφίας, ότι περιέχουν και κάτι κρυστάλλους μικρο-έλαχιςτους εν σχήματι σταυρών, όπως δείχνει ή παρατιθεμένη εικόν.

Όπως ήποτε ή περιέργεια του Σκώτ ικανοποιήθη με την έναν αυτήν άποκάλυψιν!

Η ύψηλοτέρα γυνή.

Την βλέπετε; Είναι ή Ρόζα Βέστεδ εκ Φιλανδίας. Έχει τά εξής προσόντα: Ηρώτον ύψος 2 μέτρ. και 20 εκάτ. Δεύτερον ήλικίαν μόλις 22 έτών έχει λοιπόν έλπίδα να ψηλώση άκόμη. Τρίτον είναι ώραιότατη, ως δεικνύει και ή παρατιθεμένη εικόν μας. Θά ήτο θαυμασία Βαλενρία, ήρωίς των Βαγερειών δαρματών, εάν ειχε και τά δώρον της φωνής. Κατά τά άλλα όμως είναι άρμονικώτατα διαπλασμένη, παρά τον κανόνα, καθ' όν οι γίγαντες έχουν δυσαναλόγους τας διαστάσεις του σώματός των. Είναι ξανθή με γαλανά μάτια, τύπος τελείας καλλονής του Βορρά και οι πολυάριθμοι θαυμασταί της βεβασιούν, ότι έχει και πολήν εύφυίαν.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

(Από τά αρχαία χρόνια)

Φίλιππος ό Βασιλεύς των Μακεδόνων άκούσας, ότι τό φρούριον πόλεως τινος είναι δυσάλωτον, όδιό εκκειτο επί αποτόμου κρημού, ειπεν ότι άρκει προς άλλων μία άτραπός δι' ής να διέλθη όνος, φέρων φορτίον χρυσίου.

Ο Θηβαίος Έπαμεινώνδας, παρακαλέσαντος ποτέ αυτόν τον Πελοπίδου δια τινα φαύλον πατάσαντα, ήρνήθη ειπών ότι, τοιαύται αιτήσεις δέν άρμόζουσιν εις στρατιώταις, άλλ' εις έταίρας.

Ο ίδιος άκούσας του 'Αθηναίου ρήτορος Καλλιστράτου όνειδιζοντας εν τφ συνεδρίω των 'Αρκάδων τους συμμαχούντας Θηβαίους και 'Αργείους ως πατροκτόνους και μητροκτόνους, άναστάς ειπεν, όμολογούμεν ότι μεν οι Θηβαίοι έχομεν όμυπολίτην τον Οιδίποδα, οι δε 'Αργείοι τον Ορέστην, άλλ' άμφοτέρους εκδιώχθεις τους έπεδέχθησαν και παρεδέχθησαν οι 'Αθηναίοι.

Ο ίδιος έρωτηθείς παρά τινος τίνα νομίζει ότι είναι καλύτερος στρατηγός μεταξύ αυτού, Χαθρίου και Ίφικράτους, απήντησεν, είναι πολύ δύσκολον να εξακριβωθή τούτο, εν δύο ζώμεν και οι τρεις.

Μενεκράτης, ό ιατρός έγραψεν επιστολήν προς τον 'Αγνσίλαον, μετά τίτλον πουπώδους ως εξής: Μενεκράτης Ζεύς Βασιλει 'Αγνσίλαφ χαιρείν' ό δε 'Αγνσίλαος απήντησεν ούτω. Έάν μεν ό Νικίας δέν έπραξεν έγκλημα τι, άφες τούτον ελευθερον, εάν δε έπραξε, και πάλιν άφες τούτον, προς χάριν μου.

Ο ίδιος επικαλούμενος παρά τινος να ακούση τούτον μιμούμενον την φωνήν της απόδοσης, απήντησεν ότι, πολλάκις έχει ακούσει την ψωνήν της απόδοσης.

Δημοσθένης ό ρήτωρ έρωτηθείς παρά τινος, πώς καθώρθωσε να γείνη τοιούτος, απήντησεν ότι, έδαπάνηδε περισόδοτερον έξλειον ή οίνον.

Ο Μέγας 'Αλέξανδρος, άκούσας τον 'Ανάξαρχον, διδάσκοντα περι της ύπάρξεως άπειρών κόσμων, έδάκρυσε, και έρωτηθείς, δια τί έδάκρυσεν, ειπε: δέν είναι άξιον να δακρύνωμαι, άφοδ ύπάρχει, άπειροι κόσμων και ούδένος ούδέποτε έγενόμεθα κύριοι;

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ 1821

Ο ΝΕΝΕΚΟΣ

Μέσα εις τον στρόβιλον της περιόδου εκείνης της 'Ελληνικής έπαναστάσεως που ήμβραχίμασας μετέβαλε την Πελοπόννησον εις έρείπια αναθρόσκοντα κεινών και φλόγας, ύπερπεντακόσια γυναικόπαιδα υπό την προστασίαν διακοσίων πενήκοντα μαχητών άνδρών κατέφυγον εις τό μοναστήριον του 'Αγιάννη των Τετσεσβών των Πατρών, θέσιν μηδέποτε έως τότε πατηθείσαν υπό των Τούρκων.

Έκετ' μαζύ με τ' άλλα γυναικόπαιδα εύρίσκετο και ή εκ Ζαχλορούς καταγομένη ώραία 'Αντωνία, ευειδεστάτη νεαρά χωριότοπουλα απ' εκείνας που γνωρίζει να διαπλάσση αγαλματωδώς ώραίας ή φύσιν της 'Ελλάδος: ταύτην πρό διετίας προσπαθήσας να απαγάγη ό εκ Ζουμπάτης όπλαρχηγός Δ. Νενέκος και άποτυχών ένεφανίσθη και εζήτη: και αούίς ήδη αούτην από τον 'Ηγούμενον γερο-'Ανανίαν, εις ούτινας την Μονήν έφιλοξενειτο αούτη, πλην ούτος ού μόνον ήρνήθη να πράξη τούτο, αλλά και προσεκάλεσε τον έντόπιον όπλαρχηγόν Ροδόπουλον και ήνάγκασε τον Νενέκον να άνχωρήση άπειλούντα και ύβρίζοντα.

Υπέφωσκε ή 17 Ιουνίου 1827 όταν βραδείς κατ' αρχάς και άραιοι πυροβολισμοί, πυκνοί πυκνότατοι όμως μετ' όλίγον προσέβαλλον τους εις τους προμαχώνιας του Μοναστηρίου άνδρας ήτο ό Νενέκος όστις άποτυχών ν' άρπάση την ώραίαν χωρικήν, έκαμε ράϊ στον Τούρκο Πασά έλαβε απ' αυτόν «άμνηστειαν» και παραλαβών στρατόν Τουρκικόν και τους υπ' αυτόν ώδήγησεν αούτους δι' άγνωστων άτραπών έμπροσθεν των 'Ελληνικών προμαχώνων και προσέβαλε τους εν τφ Μοναστηρίω 'Ελληνας επί σκοπῶ δ'ήθεν ύποταγής εις τους Τούρκους, πράγματι όμως όπως άρπάση έστω και πάλιν επί έκατοστών πτωμάτων όμοφύλων, την ώραίαν 'Αντωνίαν.

Αι έφοδοι των Τούρκων λυσισωδώς επιτεθέντων έπεκράτησαν λόγω άριθμητικής ύπεροχής, τά ταμπούρια των ήμετέρων έπατήθησαν και πάντες σχεδόν οι εν αούτοις έσφάγησαν έως 180. Η ώραία χωρική μαθούσα ότι ό προσεχλάν αούτους ήτο ό Νενέκος έλαβε γιαταγάνι στα χέρια κοφτερά και κατά την άμνην της γενομένης εις τας κούλικις σφαγής όρηήσασα μεταξύ των πρώτων και άντικρύσασα τον έχθρόν της «προδότα, τφ ειπε, λάβε ό,τι σου άνήκει», και κατέφερεν αούτφ σπαθισμόν άγριον κατ' κεφαλής όν εκείνος ταχύς και γενναίος άπέ-

φυγε άπολέσας μόνον μέρος του δεξιού ώτός: ταύτοχρόνος όμως ή ήρωίς συνελαμβάνετο, ή δε φρουρά των λοιπών συνκαυνιστών της άπετελειούτο.

Διά της καταστροφής ταύτης των ήμετέρων ό Νενέκος εκέρδισε την 'Αντωνίαν, εκέρδισε όμως και τ' άνθέματα συμπάσης της πατρίδος, του άγώνος της ούιας έγέγενετο πρώτος αούτος προδότης.

Ολίγον όμως κατόπιν ή 'Αντωνία προτιμήσασα από της άγάπης του προδότη τον θάνατον ήτοκτόνησε πεσούσα από ύψηλού βράχου.

Ο Νενέκος έχκαίριως είδοποιήθηκε έσπευσε να την σωση, άλλ' ήτο ήδη άργά. Η ώραία έλληνοπουλα ειχε μεταβληθή εις ένα άπαίσιον σωρόν αίματομένου σαρκών.... Έξ 'Αραγοζαίων 1906

Χρ. Γ. Πέκκας

Έκλεκτά διηγήματα

Ο ΦΙΛΟΣ ΙΩΣΗΦ

ΥΠΟ

GUI de MAUPASSANT

Συνέχεια και τέλος

Συγχρόνως ό 'Ιωσήφ Μαραδούρ έπεφαινετο επί της φλιάς με την κυανήν του πάντοτε λινιστολήν, άναγινώσκων μετά προσοχής τον «'Αδιάλλακτον». 'Επί τή θεά της άνεκαρξεν άμεσώς:

— Έχει εδῶ ένα περίφημον άρθρον του Ρωσφού. Είνε εκπληκτικός μα την αλήθειαν, ό κλαμαράς αούτος!

Ηρχισε να άναγινώσκη ύψηλοφώνως τό περι ού ό λόγος άρθρον, τονίζων τας καλλιτέρας παραγράφους, υπό τό κράτος τοσοούτου ένθουσιασμού ώστε δέν άντελήθη ότι εισήρχετο ό φίλος του.

Ο φλογερός λόγος του εξόχου συγγραφέως άπαγγελλόμενος μετά σφοδρότητας, ψηλλόμενος διά γρησίνας μεσημβρινής προφοράς, άντήχη εις τό ειρηνικόν σαλόνι, διέσειε τά παλιὰ προαπετάσματα, έφαινετο πισσιλιζων τους τούτους, τας μεγάλας ταπητωστρώτους έδρας, τά σοβαρά έπιπλα τά από ενός αιώνος τοποθετημένα, διά χαλάζης λέξεων όρημητικών, άναιδών, ειρωνικών. Ο άνήρ και ή γυνή, εκείνος όρθός, αούτη καθημένη, ήκουον μετά καταπλήξεως, τόσφ σκηνοδραλισμένοι, ώστε δέν εκκαμνον πλέον καμμίαν χειρονομίαν.

Ο Μουραδούρ έβροντοφώνησε τον επίλογον, ως άναφλέγει τις εν πυροτέχνημα, έπειτα διεκήρυξε μετά θριαμβευτικού τόνου:

— Πως σας φαίνεται; Αυτό θά πη λιλπιτικός, και κάτι τι: καλλίτερον άκόμη!

'Αλλ' εζαίφνης προσέπεσαν εις τά ύμματα του τά δύο φύλλα τά όποια εκόμιζεν ό φίλος του και εις την θεάν των έμεινε και ό ίδιος έμβρόντητος εξ εκπλήξεως. 'Επειτα διηρθύθη προς αούτον, έρωτών μετά κενιώδους τόνου:

— Τι θά τά κάμης αούτά τά παλιόχαρα;

Ο κ. δε Μερουλ απήντησε διαστάζων:

— Μα... είνε... αι έφημερίδες μου!

— Αι έφημερίδες σου!... Αούτά, έλα δά άστειεύεσαι, θρασύ! Κάμε μου την χάριν ν' άναγνώσης τας ιδιϊκας μου, αι όποια: θά σου άνοιξουν τας ιδέας. Και όσον άροφά της δικίας σου... γιά διες τί της κάμου...

Και πριν ή ό φιλοξενών αούτον συνέληθη του ήρπασε τά δύο φύλλα και τά έρριψεν από τό παράθυρον.

'Επειτα σοβαρώς έθηκε την «Δικαιοσύνην» μεταξύ των χειρών της Κας δε Μερουλ, έδωκε τον «Βολταίρον» εις τον σύζυγον, και έβυθίσθη εις την έδραν του άναπαυτικώς όπως συμπληρώση την άνάγνωσιν του «'Αδιαλλάκτου». Το άνδρόγυνον, εκ πρσότητος, προσεπονήθη ότι άναγινώσκεν ολίγον, άλλ' έπειτα εκάτερος τφ απέδωκε τά φύλλα τά όποια εκάτου άκροίς δακτύλοις ώσαν να ήσαν δηλητηριασμένα.

Τότε ήρχισε να γελά και της ειπε:

— Λάβετε άκτώ κατ' συνέχειαν ήμέρας την προφήν ταύτην, και σας έγυμμάμι περι του άποτελέσματος.

Μετά άκτώ ήμέρας τφόντι, ευθερνα τά πάντα εν τή οικία. Έκλεισε την θύραν εις τον έφημερίον, τον όποιον ή κ. δε Μερουλ μετέβαινε και έβλεπε κρυφίως.

'Απαγγέρευσε την εις τό μέγρον εισόδον

των δύο φύλλων του αριστοκρατικού «Γαλάττου» και του κατ'έξοχον οργανίου των καθολικών της «Σάλπιγγος» τα όποια εις υπηρετικής μετέδωκεν και τα παρελάμβανε μυστηριωδώς εκ του ταχυδρομείου, και τα όποια έκρυπτον υπό τα επιστρώματα του άνακλίντρου όταν εισήρχετο.

Έκκνύνιζε τα πάντα κατ'α την ιδίαν του αντίληψιν, πάντοτε θελατικός, πάντοτε φιλάγαθος.

Και άλλοι φίλοι επρόκειτο να έλθουν, άνθρωποι ευγενείς και νομιμόφρονες. Οι άμφοτέρους έκριναν υπό τοιούτους όρους την συνάντησιν άδύνατον, και μη γνωρίζοντας τι να πράξωσιν, άνήγγειλαν εν έσπερας έπι ήσαν ήναγκασμένοι να άπουσιάσουν επί τινας ήμέρας ένεκα μικράς τινος υποθέσεως, και τον παρεκάλουν να μείνη μόνος.

Δεν συνεκινήθη και άπήνησε :

— Κάλλιστα, το ίδιο μου κάμει, θα σάς περιμένω εδώ όσον θέλετε. Σας το είπον μεταξύ φίλων δεν πρέπει να υπάσχη καμμία στενωγορία. Έχετε δικαίον να υπάγετε εις τας υποθέσεις σας, τί διάβολο! Δεν θα δυσχερستهθώ δια τώσω παραμικρόν παρρημα συναντήσιν αυτό υποδεικνύει τον βαθμόν της φιλικίας μας, και με διαθέτει ευμενέστατα προς ύμεις! Πηγάζετε, φίλοι μου, σάς περιμένω.

Ο κ. και η κυρία δε Μερουλ άνεχώρησαν την έπεισιν.

Ακόμη τούς περιμένει!

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΛΑΪΚΟΣ
(Ανά τούς πολιτευομένους μας)

- Να ήσαι κοινωνικός.
Να μη είσαι έγωϊστής.
Να ήσαι ευέλπις.
Να έβρης να ακροάζεσαι με προσοχήν.
Να προσπαθής να ήσαι εύχάριστος.
Να ήσαι εύθυσ, άνοιχτόκαρδος, άληθινός.
Να έχης άυτόπεποιθήσιν.
Να μη έχης το μονοπώλιον της όμιλίας.
Να φροντίσης ειλικρινώς δια του καθενός το συμφέρον.
Να προσπαθής να ένθυμήςαι όνόματα και φυσιογνωμίαν.
Να μη κατηγορής ή να λέγης δυσάρεστα δια κανένα.

- Κιτταζε τας άρετάς των άλλων και όχι τα έλαττώματα.
Απομόνε τα άδικήματα που σου κάμνουν, ούδέποτε όμως τα καλά.
Να χαίρεσαι εις την εύτυχίαν των άλλων όπως και στην ιδικήν σου.
Έχε γιά τον καθένα μία γλυκειά λέξι και ένα γλυκό, ένθαρρυντικό χαμόγελο.
Όταν ή τύχη προσμειδίη προς τινα, δεν χρειάζεται να περιμένη τυπικήν είσαγωγήν εις την εύτυχίαν.

ΦΥΣΙΟΓΩΜΙΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η μικροϋλα κáθηται ήσυχη κατá γής, καταγινομένη να σχηματίση εις το χρώμα όρομίσκους και μονοπάτια δια τα μικρά χρωματιστά σπιτάκια της, τα όποια έδμελιώσεν εις την σκόνην. Η μαμμά της δεν την ένοχλει διόλου, αλλά σιδ μέσον της ένασχολήσεως της σταματá αήνης ή μικρά και στρέφουσα προς την μητέρα της τα ζωνρά της μάνα :

- Μαμμά, είναι άληθεια πώς όλο θα πεθάνουν; έρωτá.
— Ναι, άγάπη μου.
— Ός και κείνοι που είναι πολύ καλά; έρωτá με δειλάν.
— Ναι, και εκείνοι. Ο Θεός τούς παίρνει γιατί τούς αγαπάει και τούς θέλει μαζί του εις τον παράδεισο.

Επ' όλιγον ή μικρά μένει ήσυχη έπειτα πηγαίνει πλησίον της μητρός και έρωτá.

— Μαμμά, δεν θα ήταν το ίδιο για τον Θεό, άν με άρνε έδω μαζί σου καλλίτερα παρá να με πάρη στον ουδανό;

Η μητέρα την χαϊδύει, την φιλεί και προσπαθεί να την καθησυχάση και να την εξαγάγη από τούς συλλογισμούς αυτούς, άλλ' ή μικρά έχει όρεσιν δι' έρωτήσεις και μετά τινα σιωπήν εξακολουθεί :

— Μαμμά, όταν ο άγγελος παίρνει τα παιδιά, τα παίρνει από το χέρι ή τα βάζει μέσα εις κανένα κουτίκι;

Η μητέρα μη προετοιμασμένη δια τοιαύτας έρωτήσεις άπαντá διατάσσουσα όλιγον.

- Όχι, όχι, δεν τα βάζει σε κουτί.
— Και τα παίρνει ντυμένα;

— Όχι : τα μικρά έρχονται στον κόσμο χωρίς παπουτσάκια και χωρίς φορέματα ;

Η μικρά φαίνεται ικανοποιημένη και επανέρχεται εις τα παιγνίδια της, άλλ' αήνης κάποια ιδέα της έρχεται πάλιν.

— Μαμμά, ο πατέρας έλεγε πώς έγω έχω το πρόσωπο σαν κανενός παιδιού. Μη δέν είμαι κοριτσάκι όπως μου το λες εσύ ;

Αδτήν την φροσά ή μητέρα άπαντá χωρίς διαταγών.

— Όχι, άγάπη μου. Είσαι μικροϋλα εσύ, είσαι το άγαπητό μου κοριτσάκι : μα τώρα άρησε αυτά και έλα μαζί μου στην κουζίνα.

Η μικρά άκολουθεί την μητέρα της και συγκεντρώνει όλην της την προσοχήν εις το μαγειρεύμα των τροφών.

Κάτι τί το άπείρους θαναμαστόν υπάρχει εις την διάνοιαν του μικρού παιδιού. Ο κόσμος είναι άληθώς πλήρης μυστηρίων και δια τούς ήλικιωμένους άκόμη, άλλ' εις τον νούν του μικρού το πάν παρίσταται ως άινγμα και ή ύπαρξις αυτού είναι έν άτελεύτητον έρωτηματικόν δι' αυτό!

Δέν είναι δυνατόν ν' άρνηθή τις ότι αί έρωτήσεις των μικρών πολλάκις είναι όχληρόταται, άλλα δεν πρέπει να λημονή τις καί το διήγημα του Έτιούρν, κατá το όποιον ο πάππος είπεν εις το φίλαρον έγγονάκι του. «Θά ήταν καλήτερα να σου κοπή ή γλώσσά σου».

Άλλ' όταν ή κατάρá αυτή έξεπληρώθη ο άτυχής γέρον έδωσεν εθαρίστως ένα χρόνο από τα ύπολειπόμενα κατá την προφητείαν του Άγγέλου δύο έτη της ζωής του, δια να επανέλθη ή λαλιά στον μικρόν και να του άκούση μέχρις άηθίας και άνοποφύρου όχληρότητος όλος τας φλυάρους έρωτήσεις του.

Οί γονείς πρέπει να είναι έτοιμοι να άπαντούν καταλλήλως εις όλας τας έρωτήσεις των μικρών, διότι είναι κάκιστον να μη άπαντούν έπωσθήποτε. Όταν οί γονείς δεν ικανοποιούν την περιέργειαν των μικρών των αυτά δίδόμενα από την φυσικήν περιέργειαν, θα άποιαθούν προς άλλους όλιγώτερον ίσως καταλλήλως δια να δώσουν καταλλήλως άπαντήσεις, όποτε τα άποτελέσματα θα είναι βεβαίως όχι εύχάριστα.

Και έν άλλο δυνατόν να συμβή άν οί γονείς ή οί διδάσκαλοι δεν άπαντούν εις τας έρωτήσεις των μικρών έπέρχεται άμβλύτης της περιουρείας και φιλομαθείας του μικρού, το όποιον συνήθίζει να παραιτηή όλα με άδιαφορίαν πλήρη, ξένου προς την ζωήν και την φύσιν.

Χειρότερον άκόμη είναι το να παίρνη τις εις το γελούον τας έρωτήσεις του μικρού. Τίποτε δεν προσβάλλει τόσο βανεία το μικρό όσον το να περιγελά κανείς την άπειρίαν του, και να παίρνη τας σοβαράς του έρωτήσεις εις το άσείον.

Κάποτε άκούει κανείς ως άπάντησιν προς έρώτησιν τινα του μικρού την λέξιν «ανόητος», άλλ' ή λέξις αδητή θα ήτο όρθότερον να άπειθυνθή προς τούς μεγάλους τούς μη έννοούντας την λειτουργίαν των μικρών.

Όμολογουμένως έρωτήσεις τινές των μικρών έμβάλλουν εις άπορίαν και σύγχυσιν, δια την εύρεσιν της άπαντήσεως, άλλα εις τοϋτο άκριβώς πρέπει να έξαντλούν όλην την νοημοσύνην και εύφυίαν οί γονείς. Αήφνης ο μικρός διάβολοι σάς έρωτούν :

- Ο Θεός μπορεί να κάμη ό,τι θέλει ; Μπορεί να κάμη να έρχεται δυο φορές το χρόνο ή γιορτή μου ;
— Τα ζωά πηγαίνουν στον Παράδεισο ;
— Μπορεί ο Θεός να ξαναφέρει την χθεσινή μέρα, που ήταν τόσο καλή ;
— Γιατί ή φωτιά καίει ;
— Γιατί ο πάγος είναι κρύος ;

Διά να άπαντήση κανείς εις τοιαύτας έρωτήσεις χρειάζεται βεβαίως σοφιστική δεινότης : άλλα μικρά της προσπάθεια και ήμμοροϋμεν να δίδωμεν στά μικρά κάποια άπάντησιν, χωρίς να θυμώνωμεν ή να γελώμεν εις βάρος των.

(Έκ της Popular Science Monthly)

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τό δάκρυ το σπάγγην εκρίεν μετά την εκκοπήν (κλάδεμα) των κληματιδών, περισυλλεγόμενον είναι φάρμακον άνυσμύωτον κατá διαφόρων πηθήσεων του δέρυματος και ιδίως των χειρών και του προσώπου εξ έγκυματών του ήλιου, έν ένβλαπτίζοντες μικρόν σπόγγον έντός του συλλεγέντος

ύγρου, επίχρϊωμεν άπλως και 4κις της ήμερας την πάσχουσαν επίφανειαν του δέρυματος. Το δάκρυ συλλεγόμεν έν επί της άποκοπέσεως κληματιδός προσδεσωμεν στενόστομον φιάλην, εισάγοντες το άκρον της κληματιδός έντός του στομίου της φιάλης. Οί θέλοντες να συλλέξωσι τοιούτον ύγρόν, και κατá τούς θερινούς μήνας πρέπει να άποκόψωσι την κληματιδικήν ουχί πλησίον του θάλαμου άλλ' εις άπόστασιν 5—6 δακτύλων από τούτου και κατá 10ήμερον να άρδεύωσι την κληματοργίαν. Το αυτό ύδωρ-δάκρυ χρησιμοποιείται επιτυχώς προς πλύσιν των τριχών της κεφαλής διότι πραλμυθάνει την άπόπτωσιν τούτων. Δοκιμάσατε.

Το θέρος είναι επί θύραις με τα καύματα του και οι θέλοντες να πίνωσι ψυχρόν ύδωρ ή τον οίνον, οι όδοιπόροι, οι μη έχοντες πάγον, οι μη εύρίσκοντες ψυχρόν ύδωρ, άλλ' έχοντες τοιούτο έστω και χλιαρόν, δύναται να το μετατρέψωσιν εις ψυχρόν, ένάν, τοποθετήσωντες έντός φιάλης το ύδωρ ή τον οίνον περιτυλίξωσι ταύτην δι' οίουδηποτε ύφασματος, πετσέτας, μανδηλίου, επίχρύσωσι τρίς τοϋλάχιστον ύδωρ επί του ύφασματος, και εκθέσωσι την φιάλην υπό την επίδρασιν της ήλιακής θερμότητος μέχρις ου στεγνώση το ύφασμα τρίς.

Ακείστωρ.

ΓΝΩΜΑΙ
ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Δάκρυα κληρονόμων, γέλωσ υπό προσωπίδα. Πόπλιος Σέρος

Το αίσχος είναι ένίοτε ο άσφαλέστερος φύλαξ της άρετής των γυναικών. Όλίγιστοι είναι ένάρετοι εξ άγάπης προς αυτήν ταύτην την άρετήν.

Δεσποινίς Σουμπερτί

Μερικοί συγγραφείς λιν γόνιμοι χάνοντα εις τα πολλά τα όποια γράφουν, όπως ένα παιδί μέσα εις το πλήθος.

Αλδέβροτος Γκινιόν.

Το συμβόλιον του γάμου είναι πολλάκις μεταξύ των δύο συμβαλλομένων μερών ή υπογνώσας να μη συζήσωσι ποσός.

Μασδόβιας.

Υπάρχουν εύεργεσίαί αί όποιαί όμοιάζουν προς ενεδρας.

Γκινιόν.

Η άγωνία όλιγον στοιχίζει καίρησιμείνι πολύ.

Κυρία Λαμπέρ.

Όταν άκούω γυνίκα όμιλοΰσαν, την άποφύγω ως έχϊδων συρίζουσαν.

Απόδτολος Πέτρος.

Η πρωτίστη ένδειξις οικιακής εύτυχίας είναι ή άγάπη της οικογενειακής έστίας.

Μονλοζιέ.

Πολλοί συγγραφείς δεν γράφουσιν, εκκρίνουσιν.

Αλδέβροτος Γκινιόν.

Η τέχνη είναι δια την νεάνιδα πολυτιμότερα της προικός. Άπομακρύνει άπ' αυτής την αίτιαν όλων των έγκλημάτων : Τήν ένδειαν του πτωχού και την άπραξίαν του πλουσίου.

Βεναρδίνος Σαιν Πιέρ.

Και άν άκόμη ήτο άληθές ότι το καθήκον αείποτε υπήρξε μία θυσία δια τα άτομα και τα έθνη, πάλιν το καθήκον πρέπει να άσπασθή τις, διότι τα πάντα είναι προτιμότερα εύμερείας κακός κτηθείσης.

Ιούλιος Σιμών.

Αί άρεταί της γυναικός έχουν ανάγκη να φωτίζωνται υπό άκτίνας καλλονής.

Κυρία Γκέμπερ.

Το άληθές θέρος δεν είναι να περιφρονη κανείς τον φόβον, άλλα να τον κατανικη.

Αλδέβροτος Γκινιόν.

Το όνομα του Έρωτος είναι γλυκό, αί δε ποάξεις του πικραί : ο λόγος του παιδρύνει, ο δεσμός του προξενεί λυπήν. Άνθρωποι με πεπλανημένους τας φρένας τον έθεοποίησαν, άλλ' ο Θεός δεν φονεύει τα πλάσματα του. ένψ ο έρωσ θυσιάζει τούς άκολουθούντας αυτόν.

Ρόζας

Πόσοι άνθρωποι είναι τρελλοί εκ προσμελέτης!

Αλδέβροτος Γκινιόν

ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΑΝΤΟ

Άπό μικρό κι' άπ' άφαντο πουλάκι, σταυραητέ [μου.

Παίρνεις κορμί με τον καιρό και δύναμι κι' άγέρα Κι' άπλώνεις πηγές τα φτερά και πιθαμές τα νύχια Και μέτ' ες τα σύγνεφα πετáς, μέσ' ες τα βουνά [άνεμίζεις.

Φωλιάζεις μέσ' ες τα κράκουρα, συγνομιλáς με [πάσσα.

Με την βροντή έρωτεύεσαι, κι' άπιδρομάς και [παίζεις

Με τάρια άστροαποπέλεκα και βασιλιάν σε κρίζουν Τού κάμπου τα πετούμενα και του βουνού οί πε- [τρέτες

Έτσι έγεννήθηκε μικρός κι' ο πόθος μου ες τα [στήθη.

Κι' άπ' άφαντο, κι' άπ' άπλερο πουλάκι, σταυ- [ραητέ μου.

Μεγάλωσι, πήρε φτερά. πήρε κορμί και νύχια Και μου ματώνει την καρδιά, τα σωθικά μου [σκίζει

Κ' έγεινε τώρα ο πόθος μου άητός, στοιχειό και [δράκος

Κι' εφώλιασε βαθιά-βαθιά μέσ' ες τ' άσταρο [κορμί μου

Και τρώει κρυφά τα σπλάγγα μου, κουφοσοκάει [τήν νιότη.

Μπεζέρισα να περπατώ σ του κάμπου τα λιθοβρία Θέλω τ' άψήλου ν' άνεβώ ν' άράξω θέλω, ήπτε [μου.

Μέσ' στην παλιά μου κατοικία, στην πόστιν τη [φωλιά μου.

Θέλω ν' άράξω στα βουνά, θέλω να ζω με' έσένα. Θέλω τ' άνήμερο καρπί, τ' άκοϋδι, το πλατόνι. Καθημερονή μου κι' άκριβή να τάρω συντροφία μου Κάθε βραδούλα, κάθε αυγή, θέλω το κρύο τ' άγέρι Νόρωται από την λαγκαδιά, σαν μάνα σαν άδερφι Νά μου χαϊδέσθη τα μαλλιά και τ' άνοιχτά μου [στήθη

Θέλω ή βροτούλα, ή ρεματιά, παλιές γλυκιές [μου άγάπες,

Να υού προσφέρουν γιατρικό τ' άθάνατα νερά [τους.

Θέλω του λόγγου τα πουλιά με τον κλειδίσιμότους. Νά με κοιμίζουν το βραδυ, να με ξυπνοϋν το τάχυ. Και θέλω ναχ στρώμα μου ναχ και σκέπασμά [μου

Το καλοκαίρι τα κλαδιά και τον χειμώ τα γιόνια. Κλωνάρια άπ' άγοριόναρα, φορυκάλες από έλάτια Θέλω να στρώνω στοιβανίες κι' άπάνου να πλα- [γιάζω.

Ν' άκούω τον ήχο της βροχής και να γλυκοκοι- [μυίμαι.

Άπό ήμερόδενδρον, ήπτε, θέλω να τρώω βαλάνια, Θέλω να τρώω τυρί άλαφροϋ και γάλα άπ' άγριο [γίδι.

Θέλω ν' άκούω τριγύρω μου πεύκα κι' όξιές να [σκούζουν.

Θέλω να περπατώ 'γκρεμούς, ραϊδιά, ψηλά στε- [φάνια

Θέλω κρεμάμενα νερά δεξιά ζερβιά να βλέπω. Θέλω ν' άκούω τα νύχια σου να τα προχάς ες τα [βράχια

Ν' άκούω την άγρια σου κραυγή, τον ήχο σου [να βλέπω.

Θέλω, μα δεν έχω φτερά, δεν έχω κλαπατάρια, Και τυραννίμαι, και πονώ, και σδυάμαι νύχτα [μέρα

Παρακαλώ σε, σταυραητέ, γιά χαμηλώσου όλιγο Και δός μου τες φτερούγες σου και πάρεμε μαζί [σου

Πάρε με άπάνου στα βουνά, τί θα με φάη ο κάμπος. † Κ. Κρυστάλλης

Θέλω, μα δεν έχω φτερά, δεν έχω κλαπατάρια, Και τυραννίμαι, και πονώ, και σδυάμαι νύχτα [μέρα

Παρακαλώ σε, σταυραητέ, γιά χαμηλώσου όλιγο Και δός μου τες φτερούγες σου και πάρεμε μαζί [σου

Πάρε με άπάνου στα βουνά, τί θα με φάη ο κάμπος. † Κ. Κρυστάλλης

ΖΟΥΛΑΧΜΑΚΙΑΙΣ

Ο Ζουλαχμάκης μετά παραμονήν χρόνου τινος έν Τουρκία επιστολέφας εις την πατρίδα του έλεγε κομπαστικώς ότι εξέμαθε την Τουρκικήν.

Έρωτηθείς δε παρά τινος συγγωούτου του, πώς λέγουσιν οί Τούρκοι το ζεστό ψωμί, άπήνησε «Σιντσιάκ».

Ότε δε ήρωτήθη πώς λέγουσιν το κρύο ψωμί, άπήνησε άσπλως. «το τρώνε ζε- όδ και δεν το άφήνουν να κρυώση».

Ο χωρικός Ζουλαχμάκης άνακρινίσας την θύραν της οίκίας του, λέγει εις τον ζυλοουργόν, όπως εις το κάτω μέρος της θύρας ανοίξη δύο όπας τετραγώνους, μίαν μεγάλην και μίαν μικροτέραν.

Επιόντος δε του ζυλοουργού, ότι άρκει μόνον ή μία ή μεγαλειότερα προσέθεσεν ο Ζουλουχμάκης : χρειάζονται κ' ή δύο, γιατί άπ' τή μεγάλην θα μπαίνη ή κλώσσα κι' άπ' τή μικρήν τα κλωσδόπουλα.

Ο διδάσκαλος του χωριού Κ. προς τούς μαθητάς.

— Αύριον καθένας θα μου φέρετε από δυο αυγά. Όσοι δεν μου φέρετε τ' αυγά, θα μου φέρετε της μαννάδας.

Οί μικροί Εμμανούηλιοι την πωσίαν εκουθάλησαν εις το σχολείον τας υπεράς των ένψ ο διδάσκαλος, έγγελούσε θεορωθώδως, λέγων ότι δεν έννοούσε τας μητέρας των μαθητών του άλλα καταμπουρίζων σαν δάσκαλος, έλεγε της όρνιθας.

Ο διδάσκαλος του χωριού Κ. προς τούς μαθητάς.

— Αύριον καθένας θα μου φέρετε από δυο αυγά. Όσοι δεν μου φέρετε τ' αυγά, θα μου φέρετε της μαννάδας.

Οί μικροί Εμμανούηλιοι την πωσίαν εκουθάλησαν εις το σχολείον τας υπεράς των ένψ ο διδάσκαλος, έγγελούσε θεορωθώδως, λέγων ότι δεν έννοούσε τας μητέρας των μαθητών του άλλα καταμπουρίζων σαν δάσκαλος, έλεγε της όρνιθας.

Ο διδάσκαλος του χωριού Κ. προς τούς μαθητάς.

— Αύριον καθένας θα μου φέρετε από δυο αυγά. Όσοι δεν μου φέρετε τ' αυγά, θα μου φέρετε της μαννάδας.

Οί μικροί Εμμανούηλιοι την πωσίαν εκουθάλησαν εις το σχολείον τας υπεράς των ένψ ο διδάσκαλος, έγγελούσε θεορωθώδως, λέγων ότι δεν έννοούσε τας μητέρας των μαθητών του άλλα καταμπουρίζων σαν δάσκαλος, έλεγε της όρνιθας.

Ηπειρωτικά τραγούδια

Η ΦΟΙΒΩ

Η Φοίβω μας παντρεύεται τούτη την εβδομάδα Προενητάδες έρχονται 'πό μεσ' από τήν Ξάνθη τρείς χρόνους γράφουν τά προικιά και τρείς τά πα...

Ηρθε καιρός αδύσκωτος και χρόνος διαστρεμμένος και φτώχεια τά πεθερά κά και φάγαν τήν προίκα δ' άνδρας φκιάσθη Πιστικός κι' ο Πεθερός γυρόρη...

Τά χέρια της εσταύρωσε στή πεθερά πηγαίνει. —'Εσύ γλυκό μου ταιρί μου πολυγαπημένο για πάρε με και στείλε με πάλι στά γονικά μου.

Τά χέρια της εσταύρωσε και στή γαμπρό πηγαίνει: —'Εσύ γλυκό μου ταιρί μου πολυγαπημένο για πάρε με και στείλε με πάλι στά γονικά μου.

Στό δρόμο όπου πηγαίνε σού δρόμο που πηγαίνει Θεόν έπαρακάλαγε, Θεόν παρακαλούσε —Θεά νά βρψ τάς δουλάς μου κάτω στή βρύση νά πλένουν

Καθώς έπαρακάλαγο έτο' πάρησε και τό' εδρε.

— Καλή 'μερά σας τσιουπρες μου.—Καλώς τή γυ...

μή θέλει, δουλα για νερό και δουλα για τά έβλα. — Δέν θέλει, δουλα για νερό και δουλα για τά έβλα μου' θέλει, δουλα γ' άργαλειό νά έξερ νά υπαίνη.

'Φαίνω μαντύλλα διάφανα με δώδεκα σάιτες. 'Φαίνω κιλ'ιμα δίμητα, με δώδεκα πατίκια

Στόν άργαλειό άνέθηκε και πήρ' ένα τραγούδι άνάρια-άνάρια τ'έλεγε και λυπερά τόν ήχο — Αίμ' τομ' έταν σέ δικότρηκα ήρθαν για νά με ίδουνε...

Η οκί'λλα πεθερά.

— Δέν φταίς εσύ, μωρ' Κώστανα, δέν φταίς εσύ καυμένη μου' φταίει ή Σκύλα ή πεθερά κι' ή Έβα ή άνδρα...

'Ακού' τ' άσήμια που βροντούν, ταις άσημένιες πάλες —Καλώς μάς ήρθε Κωσταντή και πρώτε καπετάνιε...

'Ακούτε σεις ή ώμορφες και' σεις ή μαυρομάτες ή πεθερά με πρόδωκε στό Σιούμπαση τόν Τουρκο.

Αθήνα Γ. Μαδούρας.

ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ

ΑΒΡΑΑΜ, ΜΩΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΑΡΩΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

ΤΑ ΕΡΕΠΙΑ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ

[Συνείχεια έκ του β' αρ. 108 φύλλ. του Α.Ο.Δ.Ο.]

Ο Άγιος Παύλος εις Πέτραν

—'Όποτε όχι, μόνον ό Μωυσης αλλά και ό Παύλος διήλθε τής Πέτρας. Ο τελευταίος μάλιστα διέμεινε εις Πέτραν τουλάχιστον δύο έτη.

Επί Τραϊανού ό στρατηγός Άδριανός έκυρίευσε τήν Πέτραν και τήν μετωνόμασε Άδριανήν, επί τών Ρωμαίων δέ ή πόλις αὐτή έφθασεν εις τόν κολοφώνα τής έμπο...

Ο Χριστιανισμός εισήχθη εις τήν πόλιν ταύτην πολύ ταχέως, χάρις βεβαίως και εις τήν διδασχην του Παύλου, κατά δέ τάς άρχάς του Δ' αιώνας ή Πέτρα ήτο ε...

δρα επισκοπής, ό δέ Μέγας Άθανάσιος πολ- λάκις κάμνει λόγον περί του Έλληνος επι- σκόπου Πέτρας Άστερίου.

Και όλιγη ιστορία

Τέλος μετά τήν εισβολήν του Χοσρόη, βασιλέως τής Περσίας, εις τά μέσα του έκτου αιώνας, ή Πέτρα έχασε τήν σημα- σίαν της και δέν ήκούσθη τι περί αὐτής πλέον μέχρι τής 13ης έκαιονταετηρίδος, ό- πότε ό Σουλτάνος Μπέμπας τής Αιγύ- ππου τήν άνευσεν. Άλλά και πάλιν περιέ- πεσεν εις λήθην μέχρι τών άρχών του 19ου αιώνας.

Οι δύο τελευταίοι συνέγραψαν και εξέ- δωκαν εσχάτως δίτομον περισπούδαστον έργον περί τής ιστορίας τής Πέτρας και τών εν αὐτῇ αρχαιολογικών άνακαλύψεων.

Η ακμή τής Πέτρας

Η Πέτρα επί μακράν χρονικήν περίοδον ήτο μία τών πλουσιωτέρων πόλεων τής Άνατολής, κέντρον ούσα εν μεγίστη κλί- μακι διενεργουμένου έμπορίου ήτο τό κέν-τρον τών πανταχόθεν τής Ασίας έμπορικών οδών.

Τά σημερινά έρείπια δεικνύουν πόσον δι- κκιώς ή πόλις αὐτή είχε φήμην ως μία τών ωραιωτέρων πόλεων του Κόσμου. Κατά τών έίσοδον τής πόλεως ευρίσκεται τις πρό με- γαλοπρεπών κατερειπωμένων ναών, εις τι- δε υπεράνω βαρχώδες ύψωμα οι ίθαγενείς δεικνύουν πηγην τινα, περί τής οποίας λέ- γουν ότι εϊνε αὐτή ή ιδία, ήν ό Μωυσης διά τής εαίδου του ήνοιξε διά νά πίνουν οι διψώντες Ισραηλιται.

Εϊσοδος νεκροταφείου

Η οδός δι' ής εισερχόμεθα εις τήν κυ- ρίως πόλιν διατρεφεί εισέτι τά ίχνη λιθο- στρώσεως. Οι έκαστωθεν τής οδού βράχοι έχουσι έπιγραφάς ής τόπος όπου εθαύοντο οι νεκροί. λαξευομένων εντός τών βράχων τών τάφων. Πλείστοι τοιοῦτοι σώζονται ά- κολύη.

Περίεργος ή αντίληψις τών αρχαίων Πε- τρικών, νά υποχρεώων τούς επισκέπτας τής πόλεως τών νά διερχωνται εξ άνάγκης μέσφ τών τάφων ήνα εισέλθουν εις τήν πό- λιν. Δικαιώς δέ ό περιηγητής Στάλνεν όνο- μάζει τήν οδόν αὐτήν «Αππιανήν οδόν τής Πέτρας» κατά μίμησιν τής εν Ρώμη έπαρχούσης.

Η στενή αὐτή εϊσοδος εϊναι εν εϊδος φά- ραγγος μεταξύ αποκρήμων ορέων, έχει δέ μήκος περί τά 3 χιλιομέτρα και αὐτή μό- νον ήτο ή κυρία οδός ή άγροισα εις τήν Πέ- τραν, πανταχόθεν περιβαλλομένην υπό ά- διαβάτων βράχων και ορέων αποκρήμων, έκτός μικρῶς τινος διόδου διά τής έρημου.

Διά τής οδού ταύτης διήλθον και διερχον- ται εισέτι όλοι όσοι μεταβαίνουν εις Πέ- τραν

Ο θησαυρός του Φαραώ

Δι' αὐτής διήλθον βασιλείς, στρατηγοί, περιηγηται και άπλοι θνητοί. Ηρώδης ό Άντίπας, υϊός του Μεγάλου Ηρώδου έκεί- θεν προσπάθησε νά διέλθη διά νά πολε- μήση με τόν Άρέτην, τόν βασιλέα τής Πέτρας, πενθερόν του.

Ο Άθήνσιος και ό Δημήτριος, οι στρα- τηγοί του Άντιγόπου έδοκίμασαν και αὐτοί τήν στενωπότητα και δυσχερείαν τής διόδου ταύτης, όταν εσταλάσαν υπό τού βασιλέως των κατά του βασιλέως τής Πέτρας.

Άμα προχωρήση τις πέραν του μέσου τής στενωπού ταύτης ευρίσκεται πρό τών έρείπειων θαυμασίου κτηρίου, όνομαζόμενου υπό τών έγγχωρίων «Θησαυροί του Φα- ραώ».

Εϊναι άρχαιοτάτος Αιγυπτιακός ναός κατά τό ήμισυ έργον ανθρωπων και κατά τό ήμισυ έργον του Θεου—έκτισμένος επί

των κολοσσαίων ογκολίθων των βράχων. Ο ναός έχει τρια διαμερίσματα, τίνες δέ εκ των στηλών των πυλών του εϊναι άχι- μονόλιθοι αλλά σύγχροντοι εκ πολλών τε- μαχίων, ως και Έλληνικαί στηλαί, με τήν διαφοράν ότι δέν έχουν τό κάλλος των εν τῇ έπεξεργασία. Εϊναι όμως άρίστης αρχι- τεκτονικής έργον εν γενει ό ναός ούτος.

Ηαμμέγιστον Θέατρον

Όλιγον περαιτέρω διακρίνεται τό Θεά- τρον, εσακαμμένον, εντός των βράχων—άλλα περιφανεών μνημείον του πλούτου και τής ευημερείας τής πόλεως ταύτης. Το Θέατρον έχει 33 σειράς άμφιθεατρικών καθισμάτων, ήδύνατο δέ νά περιλάβη 7 χιλιάδας θεα- τῶν.

Τό κύριον χαρακτηριστικόν

Ό,τι κυρίως χαρακτηρίζει τά έρείπια τής Πέτρας και τά καθιστά άξιοσημείωτα μεταξύ όλων των αρχαίων έρείπειων εϊναι ό ζωρός αὐτῶνας παραμένων άνεξίτηλος, ιδίως δέ τό έρυθρόν, κωνοῦν, πορφυροῦν, τά όποια κατακαζόμενα με τήν αίγλην του φαεινού τής Πετραίας Άραβίης ήλίου προσδίδουν εις τήν περιεργωτάτην αὐτήν νεκράν πόλιν ιδιόχροντα όλος και άξιοθαύ- μαστον χαρακτήρα.

κ. Ν. Παπαδασιλόπουλον, Τσερνίτσαν. Ελήφθησαν και 94 δημοσιεύσει.

κ. Χ., Ένταύθα. Επίσης. Διατί δέν εκλέ- γατε πέρματα; Το Χ παρολείθη εκ τυπογρα- φικής άποροσεύσεως.

κ. Βασιλ. Ε. Τζωρτζάκην, Ρύθειον. Έ- λάβωμεν τήν Νεράϊδαν. Ηερίεργον! όμοιάζει πολύ με' ένα γαλλικόν τοιούτον.

κ. Π. Χαριδιάδην, Βόλον. Έδώσαμεν τήν έπιστολήν σας εις τό λογιστήριον του Α.Ο.Δ.Ο.

κ. Θ. Πάτρας, Πάτρας. Καί, τά ιδία σας Λαϊκά ελήφθησαν.

κ. Γ. Α. Παπακαζήν, Πάτρας. Έχομεν τουλάχιστον δύο μήας νά λάβωμεν έπιστολήν σας. Μήπως μάς έστειλατε εν τό μεταξύ καρμίων και έμάθη; όιότι κάτι πέτοιον εξαίεται εκ τής έπιστολής σας.

κ. Ε. Α. Μαζαράκην, Ένταύθα. Εϊνε πρωτότυπον ή εν μεταφράσει τό σταλέν;

κ. Ζ. Κρούπ, Θήβας. Ο κύριος περί ός μάς έρωπάτε εϊνε όπως γράφετε ακοιθής ένα γερον- τάκι μερακλήτικον. Το περϊ ός μάς έρωπάτε ψευ- δόνυμον δέν εϊνε του Ρουτλάνδου αλλά του ίδιου. Αί λεπτομέρειαι τής σταλείσης εϊκόνης δέν δια- κρίνονται καλά, ούναπατήθη λοιπόν τί θα γείνη αναδημοσιευομένη. Έάν έκείνο διά τό όποιον μάς εϊδοποιείτε τό ίδωμεν. θά σας τηλεγραφήσωμεν. Ήσυχάσατε. Διαγωνισμοί και όλα θά γείνουν λίαν προσεγώς. Τά σταλέντα τά έχομεν όλα θά διορθωθούν από ήμεις.

κ. Χ. Λέκκαν, Πάτρας. Καθώς βλέπετε τό Α.Ο.Δ.Ο. τά δημοσιεύει όλα. Όσον άφορῶ τά «Λαϊκά» εϊνε ή σπουδαιοτέρα ύλη, τό δε Α.Ο.Δ.Ο. περισυλλέγον και δημοσιεύουν αὐτά προσφέρει με- γάλην εθνικήν υπηρεσίαν όιότι τά σώζει εκ τής λήθης.

Μπεροτζόδινον, Ένταύθα. Δημοσιεύεται σημερον καθως βλέπετε.

Ηράνθημον, Ένταύθα. Επίσης και τό ιδιό σας. Όσον άφορῶ τήν έρώτησιν σας Ιανο- ποίειται αὐτή με τήν εις τόν κ. Κρούπ άπάν-τησιν.

Φιλολόγον, Λαμία. Δέν γνωρίζομεν κα- νέν περιοδικόν «Νουμάν» αλλά κάποιο έντυπο παληόφυλλο που ευρίσκεται εδῶ εις τας Άθήνας και γράφει εις τήν Κινεζικήν γλώσσαν.

κ. Κ. Λαγουμιτζάκην, Πράκλειον, Κρήτης. Εύχαριστούμεν δι' όσα κολακευτικά γράφατε εις τό Α.Ο.Δ.Ο. Όσον συντότερα γρά- φετε διά τό Α.Ο.Δ.Ο. τόσον περισσοτέρας φοράς θά ίδητε τό όνομά σας εις τας στήλας του.

κ. Φώτον Γιουβύλλην, Κέρκυραν. Πολύ ώραία και θά δημοσιευθούν όλα. Στείλατέ μας και άλλα εάν έχετε. Ο «Καλποναός» και ή «Φιλοξενία του φιλαργούρου» σταλέντα από σας τόν ίδιον εδημοσιεύθησαν πέρας εις τό Α.Ο.Δ.Ο.

κ. Ίνκόρνιτο, Νησίον. Θά δημοσιεύη ή- πως επιθυμείτε ή «Ίνκόρνιτο».

κ. Σταματούλην, Ευλόκατρον. Ελή- φθησαν όλα βλέπετε.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

Τό Ηράνθημον πληροφορεί τούς μέλλοντας ν' άπαντήσουν εις τήν προχθισινήν έρώτησιν του, ότι ή άπάντησις πρέπει νά εϊνε επί εικονογραφη- μένου δελταρίου, τά όποια θά σταλούν υπό τήν δημοσιευθείσαν διεύθυνσιν.

εις τό Ηράνθημον ότι μεγαλειότατον γράνα δύ- ναται νά προενητή εις ένα μαθητή ή διά διαφό- ρους λόγους διακοπή των μαθημάτων επί τινας ήμερας.

Ο κ. Ζήτας Κρούπ Παπακαζήν τόν κ. Ν. Χριστινίδην (Ίεροσόλυμα), νά του γράψη πῶς περνῶ και νά του στείλη αν θέλη ό,τι του υπερέθη ότε ήτο εις τας Άθήνας και ένόπιον μάλιστα του κ. Στ.

Ο κ. Παπαγιαντζής άπαντῶ εις τόν Κουκ- κουβίνον ότι ή όνομασία του Δήμου Έρινεών των Πατρών δέν παρατάται από τήν λέξιν Έριν- νύς όιότι ούδέν κοινόν μεταξύ «εριννύος» και «ε- ριννεοῦ» ως και εκ τής γραφής φαίνεται, άλλ' ότι ό δήμος όνομασθη ούτως εκ τής αρχαίας πόλεως «Έριννός» ήτις έκκειτο εντός τής περιοχής του εισηγμένου δήμου.

Καθ' Ηρακλή άνταλλάσσει ό κ. Γ. Λαγου- μιτζάκης Πράκλειον Κρήτης (poste restant). Ο Κουκουβίνος ευχαριστεί μεν τό Ηράν-θημον— νουό του, όιότι τόν έβάπτισε σοφόν, —στέλλει όμως πίσφ τό λάδι στο νουό του, γιαν' εϊνε και θέλει νά εϊνε πάντοτε μόνον Κου- κουβίνος και τίποτε πλέον.

Ο Κουκουβίνος έρωτῶ πάντας τούς αναγνώ- στας του Α.Ο.Δ.Ο.: 1) Ποία και πόσο γυμνα- σία έχουσι τέσσαρας πόδας. 2) Τις εϊνε ό άλλος ό ούδεμιαν έργον συνείδησιν περί τής ύπόθεσεως και τής ολιγοτήτος του. 3) Ποίος λυκος δέν έ- σαγε ποτέ ζωα. κρέας ή άποτον και ήρωις νά βα- διξη καταστρέψει κάτι: τι τό όποιον δέν εϊνε ούτε δίποδον ούτε τετραπόδον, ούτε ερπετόν. 4) Ποίος τοζότης δέν ετάνυσέ ποτε τόξον. 5) Ποία άνθη ή ούτα, πλην σπόρων, δημουργούσι μυϊας. με- λίσσας, καθυρούς κπλ.. 6) Ποία εϊνε ή άλυσσος τής οποίας οι κείροι δέν κατασκευασθησαν εξ οου- δήποτε μετάλλου. ζύλου, λίθου και γής όπτης. 7) Τίνας όνομασθί πλην του Άρίωνος, πεσόντας εις τήν θάλασσαν, έσωσαν οι Δελφίνες. 8) Πῶς οι δελφίνες δύναται νά ήρωσι διαρκώς παραμένον- τες εν τῇ ήρῃ και ένυ ύδατος. 9) Τίνα ήρωα και τίνα Βασίλεα οι παλαιοί Μεγαρείς έπολιτο- γράφησαν ως συμπολίτας. 10) Ποία δένδρα παρα- γουσιν άνευ άνθων καρπούς. και 11) Ποία ά- κτινες δέν εϊνε φωτεινά.

Ο Κουκουβίνος μή γνωρίζων περισσοτέρον από τας 4 πράξεις τής αριθμητικής παρακαλεί τούς αναγνώστας του Α.Ο.Δ.Ο. του εύρον τόν εξής λογαριθμόν

Τρεις κυνηγοί πέρασαν από ένα χάνι, έζητησαν από τόν χαντζήν τροφήν, ό χαν- τζής ειπε πῶς έχει μόνον αύγά, τά όποια ήμπορει νά ετοιμάση βραστά ή ψητά. Οι κυνηγοί πηγαν 'στό κυνήγι, ό χαντζής έβρασε ταίγά, και μετά μίαν ώρα γυρσε στο χάνι ό ένας κυνηγός, κάθισ' έφαγε τό μερδικό του άπ' ταίγά, πήρε τό ντουφέκι του και πήγε πάλι σ' τό κυνήγι. 'Όστερα πηγ' άλλος κυνηγός ήρόφος τις πείνης, κάθισ' έφαγε τό μερδικό του άπ' όσα αίγά άψησ' ό πρώτος κυνηγός, και πήγε πάλι σ' τό κυνήγι. Κατόπι πήγε στο χάνι ό τρί-τος κυνηγός, κάθισε κι' έφαγε τό μερδικό του άπ' τ' αίγά π' άψησ' ό δεύτερος κυ- νηγός. Το δειλι έδμηξαν οι τρεις κυνηγοί στο χάνι κάθισαν κι' έφαγαν ίσια ό καθέ- νας αύγά, που εϊχαν περισσέψει από τόν τρίτο κυνηγό. Ο χαντζής δέν έμέτησε τ' αίγά, οι κυνηγοί δέν έμέτησαν όσα αύγά 'προσώφαγε καθένας, και τόρα θέλει νά μάθη πόσα όλα όλα ήσαν τ' αίγά και πόσ' αίγά έφαγε καθένας κυνηγός.

Ο Κουκουβίνος ποθών τό Σαλονί του ΑΟΔΟ. νά μεταστραφή εις ευγενή κοινότητα και άμειλ- λαν του πνευματικῶν των συνδρομητών και αναγ- νωτών ύποσχετα εις πάντα άπαντήσαντα επιτυ- γώς και εις πάσας τας έρωτήσεις νά δημοσιεύη τό κλισέ του διά του Α. Ο. Δ. Ο., αναβέτων τήν Έλληνοδίκον κρίσιν εις τόν Ρίζοσπάστην.

Σημ. Α.Ο.Δ.Ο. Μάλιστα, μάλιστα φωνά- ζει ό Ρίζοσπάστης και τό Α.Ο.Δ.Ο. υιοθε- τεί τόν άγώνα και έπεκτείνει τούτον και εις πάντα συνδρομητήν ή αναγνώστην ά- ποστέλλοντα όκα σοβαρά έρωτήματα. Τῆς τοιαύτης τιμής πρός δημοσιεύσιν του κλισέ εξαερίζεται τῇ αϊτιότη του ό Κουκ- κουβίνος, όιότι δέν άρέσκειται ούτε εις πλαστίη ούτε εις μιμητήν εικόνα.

Ο Κουκουβίνος έρωτῶ τούς αναγνώστας του Α.Ο.Δ.Ο. πῶς εϊναι δυνατόν ποιητήν νά διαβῆ πο- ταμών πλωτόν διά ποσμείον, όταν ό ποιητήν φέ- ρει μεθ' αὐτοῦ μίαν δέσμην χόρτου, εν πρόβατον και ένα λυκόν; τό δε πρόβειον πλην του ποιμέ- νος δέν δύναται νά μετασέρη συγχρόνως παρά μόνον τήν δέσμην του χόρτου, ή τό πρόβατον ή τόν λυκόν, και δεδομένου όντος, ότι αν ίσπεθ' ό λυκος με τό πρόβατον επί τῆς αὐτῆς όλης, ό λυκος θά φάγη τό πρόβατον, ή αν άρεθῇ τό πρό- βατον μετά τῆς δέσμης του χόρτου τό πῶτον θά φάγη τό δεύτερον.

Ο ίδιος Κουκουβίνος έρωτῶ πῶς εϊναι δυ- νατόν τρεις ζηλότυποι σύζυγοι μετά των συζύ- γων των νά διέλθωσι ποταμών διά λέμβου χωρη- τικότηςτος μόνον δύο άπόμων και ρηχῶς νοσημένου ότι ούδεις των συζύγων εμπιστεύεται τήν δια- πόθευσιν τῆς συζύγου του και' άλλου συζύγου, ή τήν παρανομίην τῆς συζύγου του επί τῆς έτέρας όλης εῖ' ής δέν παραινέται αὐτός και παραινέται άλλος σύζυγος.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ